MEA antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2015./1. szám

Szeretettel köszöntöm kedves Olvasóinkat!

Amikor 2015 első Antenna magazinját szerkesztettük, különösen sok értékese írás közül válogattunk. Persze ezek egy része már a következő pályázatra, a meghallgatott imádságok témájában íródott, de el kell mondanom, hogy nagy áldást jelentett végigolvasni őket, s az különösen örömöt okozott, hogy az írók között voltak férfiak is... A férfiak ugyanis általában nehezebben szánják magukat írásra.
Őszintén remélem, hogy az Egyedül, de nem magányosan pályázatra érkezett írások is felkeltik majd a kedves olvasók figyelmét. A visszajelzések alapján sokan használják magazinunkat arra, hogy szomszédaik, barátaik, lelki nehézségben lévő ismerőseik számára vigasztalást, bátorítást vigyenek. Szívből kívánom, hogy ez a lap is minél többekhez jusson el és legyen eszköz Isten kezében az evangélium továbbadására.

Kulcsár Tibor

PÁLYÁZATI HÍREK

Az Egyedül, de nem magányosan címmel meghirdetett pályázatunkra érkezett írások közül 20 írónak küldtünk ajándékot. Szívből reméljük, hogy új pályázatunka is sokan írnak majd!

Békési Endréné, Békés
Boros Zsigmond, Erdélyből
F. Ferencné, Budakeszi
Farkasné A. Erzsébet, Bekölce
Fórizs József, Zámoly
Grädler Zsuzsanna, Monoszló
Horváth Cs.-né Ildikó, Keszthely
Ifjú Józsefné, Penyige
Kovács Józsefné, Budapest
Mártonfi Zsuzsanna, Marosvécs
Mészáros Jolán, Csetény
P. Arany Júlia, Tahitótfalu
Révész Andrásné, Kisvárda
Rozsnyai László, Kolozsvár
Stelkovicsné Balogh Judit, Békés
Svorc Valéria, Szabadka
Szabó Andrásné, Érd
Szőnyi S.-né L. Marianna, Nyíregyháza
Tóth Sándorné, Balatonszemes
Tőzsér Vincéné, Nagykőrös

ÖZVEGYSÉGEM ELFÚJTA A SZÉL...

A kezdetek és megpróbáltatások... majd új fejezet az életemben...

Férjemmel, a hetvenes évek vége felé kötöttük össze életünket, de Isten dolgai egyáltalán nem érdekeltek bennünket. Három fiúgyermekünk született.
Fiaink nagyok, de még iskolába járók voltak, amikor kiderült, hogy férjemnek daganata keletkezett a hasnyálmirigy tájékán. Megműtötték és megállapították, hogy jóindulatú a daganat. Otthon már javában lábadozott a kórházi műtét után, amikor egyik nap nagyon rosszul lett, és be kellett szállítani a kórházba. Ott kiderült, hogy agyi rákos áttételei keletkeztek. Így kezdődött a mi megpróbáltatásunk.

Hónapokon keresztül reménykedtünk abban, hogy talán megmenekül. Isten azonban mást akart. Eljött az idő, amikor véglegesen el kellett búcsúzni gyermekeim apjától.
Férjem halálakor a család nagyon megrendült lelkileg. A temetési szertartásra az egyik református gyülekezet lelkipásztorát kértem meg. Temetés után pedig elkezdtem járni az ő gyülekezetébe istentiszteletre és bibliaórára. A templomba járásomnak azonban igen érdekes előzményei is voltak. Amikor férjem egyre súlyosabb beteggé vált, vigasztalást keresve esténként elkezdtem olvasni a polcunkon porosodó Károli Bibliát. Legelőször a Máté evangéliumát, amely megnyugtató hatással volt rám. Felolvastam néhány igeverset nagybeteg férjemnek, és kiderült, hogy ő már ismeri nagy részét gyermekkorából.
A férjem betegsége miatt segítségnek hozzánk költözött szüleim helyeselték, hogy templomba járással vigasztalódok gyászomban. Később azonban már nem vették jó néven, és ebben partnerei lettek a gyermekeim.

„Ha valaki én utánam akar jönni..." (Mt 16,24) „...nem vagyok méltó"- (Mt 8,8).

A családom és a szüleim idővel egyre jobban támadtak, de én nem tudtam és nem is akartam Jézus Krisztusról lemondani. Végül, amikor már alig bírtam ezeket a zaklatásokat, váratlanul úgy döntöttek a szüleim, hogy elköltöznek tőlünk egy alföldi városba. Szüleim távozása után fiaimmal, az anyagi és egyéb nehézségekkel ott maradtam egyedül. A gondokban már nem volt mellettem a férjem, sem a szüleim, de mégis megoldódtak valahogy. Mintha valaki törődött volna velünk.
Kezdtem egyre többet imádkozni, Igét olvasni, és sokat sírtam elkövetett bűneim miatt. Megértettem azt is, hogy Isten szól hozzám a Biblián és az igehirdetéseken keresztül. Ahogy telt az idő, egyre többet kérdezősködtem a bibliaórákon lelkipásztorunktól, aki igen meglepődött ezen az intenzív érdeklődésen. Én azonban mindent tudni akartam az Úr Jézusról. Sokat számított ebben az, hogy bekerültem egy evangélikus Bibliaiskolába. Itt segítségek voltak a tanáraim és az ott tanuló testvérek a hitem növekedésében.
Szeretnék még abból a sok-sok Igéből, melyek által vezetett az Úr, kettőt közreadni: Mária és Márta Igéje Lukács evangéliumából pontot tett a vívódásaimra, hogy mi a helyes az Úr Jézus előtt. Ez az Ige pedig arról szól, hogy Máriát előbbre helyezte az Úr Jézus a folyton csak szolgáló Mártánál: „... Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle." (Lk 10,38-42). A kapernaumi százados Igéje is nagyon szíven talált, és rádöbbentett Isten előtti rettenetes méltatlanságomra: „...Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj." (Mt 8,5-13).

Özvegységem elfújta a szél...

Özvegységem tudata a hitem növekedése során csodálatos módon háttérbe szorult. Nem tudnám megmondani pontosan, hogy mikor tűnt el az egyedüllét miatti depresszióm, de eltűnt. Ahogy közeledtem az Úrhoz, egyre kevésbé fájt férjemnek a hiánya, mert az Úr Jézus drága jelenléte betöltötte az életemet. Jézus Krisztus ezt mondja: „...ha valaki nem születik újonnan nem láthatja meg az Isten országát." (Jn 3,3). Özvegységem elfújta a szél. Ám nem egy egyszerű szél, hanem a titokzatos drága Szentlélek Isten szele „fújt", és megújította életemet. Dicsőség Istennek érte!

Sz. Andrásné, Érd

Hívő módra...

Van egy olyan téma, amelyről sokan nem szívesen beszélnek: az özvegység. Hogy ezt mire alapozom? Találkoztam olyan testvérnővel, aki – amikor elment a férje – szinte kiabálva kikérte magának, hogy őt ne szólítsuk özvegynek, mert ő ezzel nem tud mit kezdeni. Akkor ezen egy kicsit csodálkoztam, hiszen az özvegység egy állapot. Ugyanúgy, mint az, hogy valaki hajadon, vagy férjezett. Az özvegységet nem választjuk, ezt hozza az élet. De bele kell ebbe keseredni, vagy valóban ennyire tiltakozni kell az ellen, hogy én özvegy vagyok? Akkor ezek kérdésekként merültek fel bennem és én, aki férjes asszony vagyok jelenleg, és nem ismerem ezt az állapotot – legalábbis belülről nem –, úgy gondoltam, hogy ez nem igaz, nem kellene ennek így lenni. Ezekkel a kérdésekkel egy olyan beszélgetőtárshoz fordultam, aki lelkipásztor feleségként élte le élete nagy részét, s ő már belülről is ismeri ezt az állapotot.

Kulcsár Anikó: *Erzsike, te hogy látod, hogyan éli meg egy hívő asszony azt, ha Isten úgy dönt, hogy özveggyé válik?*

Vékás Erzsébet: A legegyszerűbb válasz két szó: hívő módra. De sokkal többet lehet beszélni erről a témáról. Isten úgy engedte meg nekem, hogy lassan ötödik éve özvegy vagyok és ugyanakkor azt a kegyelmet is adta, hogy jó nyolc évig készített erre, illetve a férjemet használta, aki segített készülni erre a szakaszra. Ugyanis ő több mint nyolc évig egy halálos kórral volt beteg, de közben szolgált – sokszor talán több energiával, erővel, mint egy egészséges. Erről a helyzetről mi nagyon nyíltan beszélgettünk és imádkoztunk is együtt.

Úgy látom, hogy az özvegység az életünk egy szakasza. Épp olyan természetes szakasz, mint a leánykor vagy a gyermekkor, csak más. Az Úrral ezt nagyon természetesen és Istenben való örömmel lehet és szabad megélni. Találkoztam én is sok kesergő özveggyel. Azt is elmondhatom, hogy az első hónapok nem voltak könnyűek – most sem könnyű –, de az Úrral szép. Nem azt jelenti az özvegység, hogy bezárkózom és semmi többet nem tehetek. Nagyon is sok mindent bízhat ránk Isten. Talán azt elmondhatom, hogyan tudjuk ezt megélni és hogy tudjuk Istentől a szolgálati lehetőségeket, vagy nyitott kapukat fogadni – ez attól is függ, hogyan éltük a korábbi éveket, tehát a házasságot. Próbáljuk úgy élni a „má”-t, hogy amikor múlttá válik a jelen, ne kelljen azon szomorkodnunk, aggódnunk és bánkódnunk. Tehát, ha a házasságot Isten szerint, helyesen éljük és a férjet férjként tiszteljük, mint Istentől kapott ajándékot, ez egy alap arra, hogy ha Isten megengedi az özvegységet, azt a szakaszt is az Úrral, kiegyensúlyozottan, békével és még örömmel is élhessük meg.

K.A.: *Vannak-e speciális harcok, amivel korábban nem találkozik egy ember, vagy nem változott semmi?*

V.E.: Sok minden változott! Ahogy megéltem és visszatekintek, amíg a férjem mellettem volt, egy kiegyensúlyozott, határozott védelmet, oltalmat, tanácsadót, eligazítót nyertem benne. Ő volt a legközvetlenebb és legjobb barátom és imatársam, pásztorom, akire fölnézhettem. Ő már nincs, de itt maradt az ő Istene, az Ura, és olyan szép volt megtapasztalni, hogy özvegy vagyok, de nem vagyok egyedül, a Jó Pásztor mindig mellettem van. Velem van éjszaka is, nappal is. Persze vannak ennek a szakasznak megharcolandói olyan téren is, hogy sok ügyes bajos dolog van, meg mindennapi dolgok, amit most már magunk kell megoldanunk, de úgy tapasztalom, hogy igaz az ige, hogy özvegyről, árváról a Jóisten gondot visel, és mindig alkalmas időben küld segítséget is. Tehát még nem volt olyan elakadás, hogy azt mondjam, kész, most nem tudok tovább menni; mindig, minden megoldódott. Talán még azt is elmondhatom, hogy feleségként szabad és lehet az életnek erre a szakaszára is gondolni, és már most imádkozni, hogy Isten felkészítsen, mert sokkal több az özvegy nő, mint a férfi. Ennek van valami magyarázata, így is, úgy is magyarázhatnánk, de Isten tudja azt, hogyan boldogul egy nő egyedül, meg hogyan boldogul egy férfi egyedül.

Ugyanakkor azt is látom, hogy nem hagy munka és szolgálat nélkül. Aki Vele élte az életét és szolgált, annak újabb kapukat nyit. Csak hogy egy bibliai példát említsek: az özvegyasszony kis maréknyi lisztje, meg a kis olaja. A prófétának (Illésnek) sütött először és nem halt éhen sem ő, sem a gyermeke – tehát táplálta őket Isten.

Az a kérdés, hogy azt a keveset, ami van nálunk, kinek adjuk és hogyan, ki az a „próféta”, vagy ki az a lelki gyermek, akit Isten rám vagy rád bízott? Valakit talán rád akar bízni, hogy titkos imáiddal tápláld – nemcsak hetekig, hónapokig, lehet évekig. Talán vannak fiatal családok a gyülekezetből, akik nagyon éhesek lelkileg, vagy támaszra, bátorításra, fizikailag is segítségre szorulnak, és éppen egy ilyen, Krisztusban boldog özvegyre akarja Isten őket bízni egy időre, hogy táplálja őket. Úgy gondolom, ha nyitott szemmel és szívvel járunk, a Jóisten életünknek ezt a szakaszát is áldottá teheti.

Én úgy látom, hogy egyáltalán nem egy megalázó jelző, hogy „özvegy” Vékásné. A Bibliából úgy látom, ez is lehet egy tiszteletet kiváltó szakasza életünknek. Hadd kívánjam minden egyes asszonytársamnak – először is özvegy

társaimnak –, hogy Isten szerinti tisztességben élhessük meg ezt a szakaszt, és ha valakinek eljön, hogy özveggyé válik, Istennel lehet szép ez az időszak is.

KA: *Hogyan gondolsz eltávozott férjedre? Tudok olyanról, aki beszélget eltávozott férjével…*

VE: Soha nem gondoltam arra, hogy vele beszélgessek, miután az Úrhoz ment, vagy így emlegessem. Hanem mint a Prédikátor 3-ban meg van írva: „mindennek megvan a rendelt ideje". A rendelt idő az volt, hogy az Úr kegyelméből 32 évet együtt tölthettünk, sokat beszélgettünk, imádkoztunk a magunk életéről is, főleg az utolsó nyolc évben, amikor orvosokhoz jártunk és kórházakba, és több időt töltöttünk együtt. Még csak arra sem adok, hogy álmodtam-e vele, vagy láttam-e álmomban! Volt, aki tőlem is megkérdezte: na, és álmodtál vele? Semmi jelentőségteljeset! Ő már egy más dimenzióban, az Úrnál van az örök helyén, és úgy gondolok én is az életem végére, mint aki az Úrhoz készül, és nem úgy, hogy majd akkor az előre ment szeretteimmel találkozom.

Ennek kapcsán elmondanék egy érdekes megtapasztalást, történetet. Utolsó heteiben meglátogatta férjemet két hívő házaspár. Miután beszélgettünk és együtt imádkoztunk, a nőkkel kimentem a konyhába, hogy valamit az asztalra tegyek, mert ők messzibbről jöttek. Vacsora készítés közben az egyik nő azt mondja nekem: „Te Erzsike úgy beszélgetett a férjed az Úr Jézussal, mintha már félig vagy egészen a mennyben lenne!" Elmosolyodott és azt mondja: „Arra gondoltam, anyumnak üzenhetnék, aki 25 évvel azelőtt ment el." „Hát" – válaszoltam – „ tudod, neki már nem kell üzenni, ő a helyén van". S majd mikor elmentek, és este beszélgettem a férjemmel, csak úgy a beszélgetés során megjegyeztem, „tudod, mit mondott ez a nő? Hogy édesanyjának üzenhetne…" – akinek a temetésén igét hirdetett a férjem. Mikor Zoltán ezt meghallotta, jóízűen elnevette magát, rám nézett és azt mondta: „Zsókám, még arra sem gondoltam, hogy az előre ment kisfiúnkkal, vagy a szüleimmel találkozzam! Csak Jézus, Jézus lesz egyedül, akiben örvendek szüntelenül".

Ez a mondata a szívemben maradt és kísér. És én is azt szeretném, hogy itt is benne örvendjek, s amikor hazavisz, akkor színről-színre látva egy örökkévalóságon át.

BIBLIA

Nem mágikus betűket tároló varázskönyv,
bemagolt kegyes mondatok halmaza,
de teljes és gazdag, mint maga az Élet.
Átizzítja újra meg újra
Aki ihlette: a Lélek.

Feszültségek pólusai közt
izzik az élet árama:
Százszor ismert – mégis meglepő;
gyönge papírlap – isteni erő;
régtől kifejtett – és mégis titok,
ha egy–egy mondatára rányitok,
mennyei béke – villámló döbbenet;
emberek tollán át – Isten szava.

Leleplezi milyen
s megmutatja mivé válhat az ember.
Benne Isten megmutatkozik,
lehajlik értünk s magához emel fel.

Keményen szól:
sziklazúzó pöröly.
Halk és szelíd szó:
felüdülni jöjj!

Megértem: mi miért
történt velem,
és távlatot, célt kap
a történelem.

Bibliám nem betűhalmaz,
hanem maga az Élet.
Törékenyen, mégis győzelmesen
gyilkolhatóan s megölhetetlenül
az Ige – testé lett.

Emlékeztet naponta: ne feledjem,
az Ige testté akar lenni – bennem.

Siklós József

KA: *Ez azt jelenti, hogy egy hívő ember nem is gondolhat eltávozott szeretteire? Nem gondolhatja, hogy ha itt lenne, mit tanácsolna egy adott helyzetben? Tehát úgy kell tekintenünk, mintha megszűnt volna teljes mértékben?*

VE: Ez egy érdekes kérdés, mert gondolunk mi is a férjemre, és nem egyszer, amikor beszélgetünk, vagy amikor döntenünk kell, akkor megtörténik, hogy azt mondja a fiam: „lehet, hogy édesapám most ezt mondaná, vagy így csinálná." Éppen nemrég történt meg, hogy olyan örömmel jött haza, hogy ma kinek beszélhetett Jézusról, és akkor elmosolyodtam és azt mondtam neki: „Édesapád is így tette, lételeme volt, hogy bárkivel, ha szóba állt, ha lehet az ő Uráról szó essen." Tehát ez nem azt jelenti, hogy kizárjuk az emlékeinkből elköltözött szeretteinket – nem lehet, nem is kell. Hanem hálaadással emlékezünk, és próbálunk az ő Ura nyomdokában járni. Sőt az ige arra is bátorít, hogy látva elöljáróitok élete végét, emlékezzetek rájuk – a hitükre. Tehát én végig láttam a férjem életét 32 évig és az élete végét is, ami különlegesen szép és áldott volt, egyenes, nemcsak az élete, de az élete vége is. Ahogy készült az Urához, készített bennünket is, és elmondta, hogy az élet megy tovább, én elmegyek, de az Úr veletek marad. Egy kis különbség lesz, hogy fizikailag nem vagyok itt, már a helyemen vagyok, de az élet az Úrral megy tovább. Örvendjetek benne, szolgáljátok, és amit Isten ad, minden lehetőséget használjatok ki arra, hogy Jézust az embereknek bemutassátok és az embereket az Úr Jézushoz segítsétek. Tehát emlékezhetünk rájuk hálaadással, és a szépet, jót lehet követni.

Úgy gondolom, a hívő szülőknek a legnagyobb örökség, amit gyermekeikre hagyhatnak nem a vagyon, nem a pénz, nem a sikeres élet, hanem az egyértelmű, biblikus hívő élet. Megismételném: az egyértelmű, átlátszó, tiszta élet. Amikor a gyermeknek nem kell arról gondolkodnia, hogy amit édesapám vagy édesanyám mondott, vajon így gondolta? És amit mondott, vajon úgy teszi? Hanem megkérdőjelezhetetlenül világos számára, hogy amit gondolt, azt mondja és azt éli. Úgy gondolom, ez az egyik legnagyobb örökség, amit gyerekeinkre hagyhatunk, és erre emlékezni fognak egy életen át.

KA: *Köszönöm szépen a beszélgetést és az őszinteséget is.*

Kulcsár Anikó

GYERE HAZA!

Gyászjelentést kaptam.
Sógornőm édesapja távozott Urához 83 évesen. Megrendített a gyászjelentésen levő felirat:

„Amikor Isten látta, hogy az út túl hosszú, a domb túl meredek, a légzés túl nehéz lett, átölelt, és mondta: Gyere haza!”

Annyira sokat mondott számomra ez a pár sor Isten szeretetéről, annyira megérintett az élet igazi értelme, az Istenben elrejtett életet élő ember Istenhez tartozása!
Igen! Isten jó!
Ő jó, és azok, akik hisznek az Ő szeretetében, megtapasztalják az Ő mindenre kiterjedő gondviselését, az Őhozzá tartozás biztonságát, védettségét!
Gyermekei és családja nagyon jó bizonyságot tettek István bácsiról: nem volt már bántó kritika a beszédében, szeretet volt benne. Az utóbbi 17 évben egyedül élt, és mégis ellátta magát, háztartását, tartotta a kapcsolatot a családdal, a gyülekezettel. Tette a mindennapok feladatait. Nem keseredett meg, hanem éppen ellenkezőleg, tele volt örömmel, mert tudta, hogy szeretett felesége hazament Urához és Megváltójához, és tudta, hogy az ő Megváltója él!
Ez az élő hit, ami átvisz az élet próbatételein, mert nem csak hit valamiben vagy valakiben, hanem az ÉLŐ ISTENBEN való hit, Jézus Krisztusban való hit, Akit az Atya küldött! Ilyen az igaz ember hite, aki az ő hite által él! Ez az életünk pedig örökélet, ami elkezdődött az újjászületésünkkel, és a halál ennek nem vet véget!
Igen, igaz, hogy Isten szeretet!
Ő nem akarja a bűnös ember halálát, nem akarja a betegséget, az ember nyomorúságát! Az ember vesztét az ördög akarja, de hála az ÚR Jézusnak, legyőzött ellenség! A halál, mint utolsó ellenség, Jézus Krisztus ítélete alá kerül! Mi, akik az ÚR Jézus Krisztus által átmentünk a halálból az életbe, már nem félünk a haláltól! Szabadokká lettünk, és tudjuk, hogy Akiben mi hiszünk, Ő velünk van a világ végezetéig... és ebben benne van a földi létünk utolsó napja és eseményei is.
Igen, úgy akarok élni, ahogyan tanít minket az ÚR Jézus, meg akarok maradni az ő szeretetében. János 15,10-ben és 14,2-ben mondja az ÚR Jézus a tanítványainak: *„Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.”*
István bácsi életének vége prédikáció. Szerette az Urát, és őt is szerette az Isten – erről bizonyságot is kaptunk.
A harmadik nagyon fontos tény Istenünkről:
Isten irgalmas és kegyelmes!
1. Péter 1, 13-ban olvashatjuk a Bibliában: *„Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.”*
Igen, reménykedünk, és a reménységünk nem szégyenít meg bennünket. Tudom, hogy Aki az Igéjében bátorít minket a reménységre, szent és igaz!
Igen, a mi Istenünk Szent és Igaz!
„Amiképpen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” – olvashatjuk 1.Péter 1,15-16. Igeszakaszban.
Elmélkedésem befejezéséül Péter apostol csodálatos hálaadását írom le az első levél 1,3-5 verseiből:
„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra, akiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor; Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: Elérvén hitetek célját, a lélek idvességét.”

N.-né K. Jolán

BIZALOMTELJES KÖNYÖRGÉS

Atyám, benned bízom.
Nincs más reményem.
Te vagy erős váram,
Kősziklám nékem.
Egyszülött Fiadban,
Drága Megváltómban
Küldj segítséget.
Halld meg szívem szavát,
Ó, adj szabadulást,
Bűnömből tisztulást,
Mint megígérted.

Atyám, benned bízom,
Áldom szent neved.
A bűn hogyha kísért,
Én győzök veled.
Sátán hogyha támad,
Nekem mitsem árthat,
Hű karod megvéd.
Megváltott népeddel,
Szentek seregével
Ujjongó örömmel
Áldalak üdvömért.

Atyám, benned bízom,
Vezess utamon.
Ha néha fáradok
Te légy támaszom.
Melletted nem félek,
Szüntelen rád nézek,
Tudom, hogy szeretsz.
És bár a halálnak
Bús völgyében járjak,
Én ott is imádlak,
Mert mennybe vezetsz.

Cseh szöveg alapján:
Gerzsenyi Sándor

AZ ÚRTÓL KAPOTT HELY A SZOLGÁLATRA

Lelkemben forgattam hetek óta, hogy leírom, amit az Úr rám bízott. Az óriási nehézségemet félretéve lehetne hosszabb beszámolót írni, de a lényeget rövidre akartam fogni. Régen volt, már egyszer írtam a megtérésemről, a csétényi evangélizációs héten. Ifjúkoromban Isten szeretete megérintett, hitre jutottam. A legnagyobb ajándékot megkaptam. Bűnbocsátó szeretete örömet és célt adott az életembe. Isten a dunaalmási református otthonba, halmozottan sérült fogyatékos gyermekek gondozására küldött. 1962-ben az otthon vezetője, gyógypedagógusa tartott diakóniai napot a gyülekezetünkben. Akkor hallottam először a nagyon nehéz szolgálatról. Lelki testvéreim imádkoztak értem, hogy tudjam végezni a kemény munkát. Kaptam világos elhívást, küldetést Jakab leveléből, ahogy a test halott a lélek nélkül, ugyanígy a hit is halott cselekedetek nélkül. Jakab 2,26.

A múlt héten hallgattam esti adásban Boglárka gyógypedagógus bizonyságtételét szolgálatáról. S így bizonyos lettem, hogy diploma nélkül is írhatok arról, az Úr milyen fontos helyre küldött. Nem kellett fontoskodnom, de gondoskodhattam 32 évig a rászorultakról. Kegyelmi ajándéknak kaptam, hogy nem mentem férjhez. Férjem a Teremtőm, élettársi kapcsolatra sem volt szükségem. Mind ez ideig nem éreztem magam egyedül, de magányosnak sem. Hálát adok naponta a csendes, meleg lakásért. Csendességemet

azzal kezdem, hogy szívem csendben az Úrra figyel, ki segít. Óvakodom, hogy ne önmagamról szóljon az írás, de nem tudom kihagyni, mert az életemet kemény harc és feladat bővítette a nyolcvanas években. Nem bejárós munkahely volt az otthon. Bent laktam, hosszú munkaidőm volt. Napi 10 óra munkaidő mellett kellett a szakképesítést megszereznem.

Hitharcot jelent egész életemben, az alkohol rabjaként szenvedő legkisebb öcsém. 1996 óta nyugdíjasként Csetényben lakom a szüleimtől örökölt lakásban, s így öcsém is mentve van a hajléktalanságtól. Fiatal kora óta ez a rabság terheli őt. Kőkeményen hátat fordít Istennek. Házassága, családja összeomlott, a nyolcvanas években két kiskorú fiukat (3 és 5 évesek) állami gondozásból hoztuk ki. Általános iskolába Dunaalmásra jártak, szolgálati lakásban lakhattak. 1992-ben a gyerekek édesanyjukhoz költöztek Budapestre. Öcsém állapota 64 évesen is szánalmas. Emberileg menthetetlen, de hisszük hogy Isten nem akarja a bűnös ember halálát. Sokat imádkozunk érte. Jézus életét adta az ilyen nyomorult emberért is.

Szeretek csendben egyedül lenni, az Úr tud beszélni, szólítani, ha szívem csendben az Úrra figyel!

A napi igékkel zárom soraim. Példabeszédek 16. rész 2; 3; 20.

Az Úr megvizsgálja a lelkeket, bízd az Úrra dolgaidat. Aki megérti az igét, annak jó dolga lesz és boldog az, aki bízik az Úrban.

Ennyi igei biztatás által nem feldolgozhatatlan teherként élem meg az egyedüllétet.

Köszönöm az írásra buzdítást.

M. Jolán, Csetény

SOK ÚJAT MUTAT AZ ÚR!

Elmondhatom én is mint Dávid, hogy éveim száma már sokkal előbb számon voltak tartva előtted, én még mit sem tudtam róla.

Kényszerít a belső énem egy kicsit előbbre visszamenni. Bemerítkezve, de majdnem teljesen hitetlenül kerültem egy tökéletesen elkötelezett hívő emberrel házasságba. Az ő élete mágnesként vonzott a mennyei birodalom felé. Teljes szívvel igyekeztem a részemre is kijelölt Krisztusi megváltást megismerni és elfogadni. Itt meg kell említenem, hogy a férjem élete nemcsak nekem hozta el az élet valódi örömeit, hanem anyukám, apukám, két öcsém és húgom is négy év leforgása alatt bemerítkezett, és ma is igen komoly hívő emberek.

Ötvenhárom évet éltünk együtt olyan szeretetben, amit ma is csak csodálni tudok, hogy ilyen lehetséges. Három gyermekem, tíz unokám és három dédunokám van. A nagy család mellett azonban egyedül élek. Férjem elköltözése is egy Istentisztelet volt számomra. Megkérdeztem az utolsó napon őt: ha érted küldi az Úr angyalait, elmész-e szívesen? A válasza ez volt: AZÉRT ÉLTEM! Akkor éjjel tizenkét órakor felébredt, és hangosan imádkozott két óra hosszat, majd csendben elaludt. Mivel mindez kórházban történt, sokak számára meglepő volt, hogy így is el lehet menni a földi életből.

Öt éve élek egyedül. Férjem elköltözését soha nem fogadtam zúgolódással, de a hiánya még most is könnyet csal a szemembe. Hiszem, hogy Isten ezt nem ítéli bűnömnek. Mindig szeretem megtapasztalni a Szent Szellem jelenlétét. Egyedüllétemnek következményeként többet olvasom a Bibliát, mint hosszú hívő életem bármelyik időszakában, és ez pozitív hatással van rám. Meglepődöm, hogy milyen sok újat mutat meg az Úr.

Hatalmas a mi Urunk! Olyan részletességgel gondol ránk, csak rá kell bízni magunkat. Boldog vagyok, hogy az Övé lehetek. Sok időt adott nekem az imádkozásokra is. Így sokszor megköszönhetem a gyülekezetünkben elhangzott olyan prédikációkat, bizonyságtételeket, egyéni imákat, énekeket, amik előbbre vittek engem hitéletemben. Csak azt tudom szívből mondani, hogy érdemes átadott életet élni, és szolgálni az Urat. Alázattal!

T. Sándorné, Balatonszemes

CSENDESEN HAZAMENT

Hamarosan lejár a határidő, pedig nagyon szerettem volna erre a pályázatra írni, nem magamról, hanem az Édesanyámról, akinek az életére ez a pályázati mondat pont ráillik.
Édesanyám 1922-ben született Monoszlón, református családban. Nagyon szerette kicsi korától fogva Isten Igéjét, a templomba járást, az éneklést. Amikor férjhez ment az Édesapámhoz, elkerült olyan helyre, ahol nem voltak reformátusok, és Édesapám nagymamája nazarénus volt, így Édesanyám is eljárt a gyülekezetbe, ahol megtért, és 30 évesen megkeresztelkedett.
Szüleim 1959-ben elköltöztek Tapolcára, ahol Édesanyám egy idős özvegy rokon nénit ápolt, és itt lett a mi szép és boldog otthonunk, amelyre ráillett ez az ének: Ó boldog ház, hol befogadnak Téged, ÚR JÉZUS KRISZTUS igazi barát... Nagyon boldogan éltünk, az Édesapám evangélikus volt, nagyon jó lelkű, vidám ember.
A hatvanas években Édesanyám hallott a Zánkán élő Ács Gyula bácsitól a Monte Carló-i adásokról, és ettől fogva minden nap hallgattuk az adásokat. Édesapám az adásokat hallgatva tért meg.
1969-ben meghalt szeretett Jolán nénink, akit Édesanyám 10 évig hűségesen ápolt. Közben mindig volt ideje Édesanyja és a Testvérei segítségére is sietni. Minket is úgy neveltek, hogy mindenkinek segítettünk, az utcánkban levő idős özvegyeknek bevásároltunk, és amiben lehetett.
1971-ben Édesapám rosszul lett, kórházba került (az ő története is csodálatos, de majd más alkalommal leírom). Április 1-én megműtötték, és 12-én haza hívta az ÚR. Ekkor kezdődött Édesanyámnak igazán az "Egyedül, de nem magányosan" töltött életszakasza. Négy gyermeke közül 3 kiskorú volt, ekkor Édesanyám 49 éves volt. Ő mindig bízott az ÚRban, csengett a ház az énekétől, akármit csinált. Mindenre volt egy éneke, ha örült, ha szomorú volt, mindenre. Mi is megtanultuk az énekeket.
Az ÚR csodálatosan megsegítette, mert özvegyi nyugdíjat kapott, hát igen nagyon keveset, de mindannyian leérettségiztünk, tanulhattunk tovább. Soha nem tudtuk, ha valami gondja volt, mert az ÚRral beszélte meg minden dolgát. Soha nem láttuk szomorúnak, vagy aggódónak, mert tudta KI az ő URa és KIRÁLYA. Éjjel-nappal segített mindenkinek, és amikor baleset érte, türelemmel viselte. De ebből kifolyólag pár évvel ezelőtt elkezdődött nála a combnyaktörés, csuklótörések, és még sok minden. De ő mindig énekelt, olvasta a bibliát, és nagyon hűséges hallgatója volt a MERA adásoknak is. Három éve ment a nővérem nyugdíjba, ő volt Édesanyámmal éjjel és nappal. Öcsém vitte minden vasárnap kocsival a 30 km-re levő gyülekezetbe. Nagyon szerettük őt.
2014. november 4-én 92 éves lett. Már hónapok óta csak tolókocsiban volt, nővérem és öcsém nagyon nagy szeretettel gondozták. Az orvos kórházba akarta utalni, de ők nem engedték, mert Édesanyám otthon volt boldog.
Az orvos nagy csodálkozására 2014 december 4-én az ÚR csendesen „haza vitte" Édesanyánkat. Azért imádkoztunk, hogy valóban csendesen lehessen ez. Megadta az ÚR, és megvigasztalt bennünket is, el tudtuk őt engedni, mert biztosak vagyunk, hogy ő már otthon van. Nagyon szerette az ÚR JÉZUS KRISZTUST, és nagyon hálásak vagyunk Érte az ÚRnak.
Kedves Testvéreim, nagyon köszönjük az ÚRnak, hogy Ti vagytok, és hogy hűségesen végzitek ezt a csodálatos munkát. Ő áldja meg az adások szerkesztőit és hallgatóit is. Olyan jó minden nap e nagy családba tartozni.
Maradok testvéri szeretettel,

G. Zsuzsanna, Monoszló

SÁFÁRKODUNK

A Mera anyagi helyzete az alapítvány munkáját támogató áldozatos testvéreink jóvoltából, és Istenünk hozzánk való irgalmából jelenleg stabil, annak ellenére is, hogy a TWR-től kapott támogatás évről-évre drasztikusan csökken. Jelenleg a működési kötségeinket és az Antenna kiadását teljes egészében a Merát támogató testvérek biztosítják. Ez naponkénti hála ok, annál is inkább, mivel karácsonyi Antenna újságunkat 8500 példányban juttattuk el azoknak, akik ezt tőlünk kérték, teljesen ingyenesen. Mindez komoly anyagi megterhelést ró ránk, és épp ezért igyekszünk nagyon szerényen gazdálkodni, számítva és építve önkéntesen szolgáló testvéreink munkájára, de szeretnénk komolyan venni Urunk parancsát: *„Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa! Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok." (Máté 10,7-7)*

* * *

Az alapítványokra vonatkozó jogszabályok változása miatt az elmúlt évben szükségessé vált a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány alapító okiratának újrafogalmazása és engedélyeztetése. Alapítványunk megfelelt a jogszabályi feltételeknek s a bíróság a közhasznú státuszt megerősítette, és jogerőre emelte. Így továbbra is várjuk az 1%-k felajánlását, illetve azoknak is tudunk igazolást adni, akik a Merának juttatott adományt hivatalosan el tudják számolni (cégek, vállalkozók).
Adószámunk:

18007411-1-42

* * *

Köszönjük mindazoknak, akik a 2014-es évben anyagi támogatásukkal és imádságaikkal mellettünk álltak!
Számlaszámunk:
OTP Bank Bp. II.

11702036-20573096

Külföldről:

OTPVHUHB 11702036-20573096

LEVELET KAPTUNK

Igemagvak

„A bölcs embert kedvessé teszik szavai…” és „Napjaink társadalmában szükség van a kedves szavakra” – a levelükből idéztem.

Rokkant-nyugdíjas vagyok, az Úr kegyelméből nagyon mozgalmas, áldott életet élek. Minden évben 4-5- ször kórházban vagyok 2-3 heteket, ott tudom felhasználni az önöktől kapott irat-missziót. Annyira megszerették a szobatársaim, mert személyes átélések vannak benne és könnyen érthető fogalmazások – ezt eddig dicsekedésnek véltem volna, de ezek a kezdő, bátorító igeversek meggyőztek arról, hogy igen: Isten tesz bölccsé és adja szánkba azokat a szavakat és mondatokat, amiket ott el kell mondani. Sokszor úgy kapom meg a példányokat, hogy el sem tudom olvasni, mert már kérik – van olyan osztály, ahol ismerősökkel vagyok, mert ugyanakkorra kapjuk az időpontot. Már ott tartunk, hogy 1-2 napon belül kialakul az a meghitt kapcsolat, amit csak Isten tud elvégezni e sérült, önsajnálkozó világban, ott, ahol az ember levetkőzi gátlásait és szégyenérzetét, és: „testvérré” válik a nehéz időben. Na itt törik meg a szív-lélek, és indul el a kíváncsiság Isten után. Igét olvasok, megmagyarázom, és bizonyságot teszek magamról, mit tett Jézus értem… és imádkozunk. Csodálatos átélés, tudom, nem az én feladatom, hogy ’nyomozót’ játsszak, ki mennyire jutott vagy mennyire tért meg s azután mit csinál életével, de felhívnak telefonon s lelki-gondozásban folytatjuk. Istené a dicsőség mindenért, és itt persze tesvéreimé, mert önöktől kapom ezeket az iratokat – áldom az Urat önökért, és imádkozom azért, hogy ne szűnjön meg a lap. Sajnálom, hogy az a kis összeg nem sokat jelent ebben a munkában, de hiszem, hogy az ’elszórt’ ige magvak 100% -ban megtermik a megértés és a megtérés gyümölcsét.

Testvéri szeretettel az Úr Jézus Krisztus kegyelme által:

S.-né B. Judit

Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül

Kedves testvéreink az Úr Jézus Krisztusban! Mindig nagy örömöt jelent az Antenna érkezése, a kedves, tanulságos élethelyzetek megismerése.

A katona történetek különösen meghatóak, és eszembe jutott ennek kapcsán, hogy egy kedves, idős testvérünk évekkel ezelőtt lediktálta nekem egy háborús, katonai visszaemlékezését. Indítva éreztem magam, hogy közzé tegyem ezt a beszámolót, mert ez is azok közé tartozik, akik megtapasztalták Urunk megtartó, megőrző kegyelmét. Az idős testvér neve Erdélyi Sándor, a bekölcei baptista gyülekezet oszlopos tagja volt, néhány éve elköltözött, már az Úrnál van.

Gondolom ha élne, beleegyezne, hogy visszaemlékezését közzé tegyük. Hadd legyen Urunknak még több csodája ismert a kedves olvasók előtt. Tudom, hogy a következő Antennában már nem ez lesz a téma, a testvérekre bízom tudják-e közölni vagy sem.

Urunk áldása kísérje kedves életüket, munkájukat.

Testvéri szeretettel:

F.-né A. Erzsébet, Bekölce

Erdélyi Sándor visszaemlékezései

1920-ban születtem, május 28-án Felsőtárkányban. Szüleim akkor még nem voltak hívő emberek, később tértek meg. Édesapám káromkodó, szigorú, elég durva ember volt. Amikor megtért, teljesen megváltozott. Sírva tett bizonyságot, sírva merítkezett be, és nekünk gyerekeknek sem kellett tovább félni édesapánktól. Nyugodt, szelíd ember lett belőle.

Favágók és szénégetők voltunk, édesapám mellett dolgoztam mindaddig, amíg behívtak katonának. 22 éves voltam, és rajparancsnoknak neveztek ki. Budaörsön kezdődött ez a szolgálat, aztán Egerben folytatódott, majd leszereltem.

Amikor kitört a II. világháború, engem is visszahívtak, és rövid idő múlva kivittek az orosz frontra. Tudták, hogy baptista hívő vagyok és rajparancsnoknak neveztek ki. Egyik bevetés jött a másik után. Süvítettek a golyók, pusztultak az emberek körülöttem.

Egy alkalommal az történt, hogy az oroszok támadtak, a rajomat hátra küldtem fedezékbe, és amikor már ott voltak, kiáltottak, jelezték, hogy fedezékben vannak, addig én a géppisztolyommal fenntartottam az oroszokat. Ezután én is futottam oda hozzájuk. Ez alatt a futás alatt golyózápor kísért. Köpenyem szárnyát, a sapkámat, bakancsomat átlyukasztották a golyók. Kb. 50 métert futottam a fedezékig. Amikor odaértem, a katonáim el sem akarták hinni, hogy én vagyok, és hogy megérkeztem minden baj nélkül. Levetettem a köpenyemet, hogy meggyőzzem őket, hogy a golyózáporban semmi baj nem történt. Egy kis horzsolás volt csak a bokámon. Újabb alkalom volt, hogy bizonyságot tehettem megtartó Istenemről. Ott mindjárt a többiek előtt imádkoztam, megköszöntem az oltalmat.

Ezután visszavonultunk az orosz elfoglalta helyről. Mikor biztonságban volt az egész csapat, megszámláltak bennünket, a három rajból csak az én rajom volt hiánytalan, a másik kettőből alig maradtak. Ezután akik megmaradtak, mind hozzám akartak jönni. Korábban mindig a legveszélyesebb helyre küldtek, és amikor látták, hogy hiánytalan a rajom, én sem sérültem meg, azt az igét éltem át hogy *„elesnek mellőlem ezeren, jobb kezed felől tízezeren, hozzád nem is közelít a veszély”*. Ez nagy bizonyság volt a társaim előtt.

Sok minden történt még, de sajnos nem emlékszem rá. Oroszországban hallottuk meg, hogy vége a háborúnak. Kitörő örömmel fogadtuk, és gyalog elindultunk Magyarországra. Néha vonattal jöttünk, majd megérkeztünk Budaörsre, ahol leszereltek bennünket. *„Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül”*. Áldott legyen érte szent neve.

Erdélyi Sándor

MAGÁNY SIMOGATÓ

Sokáig sírt a hegedű. A bánat, amely lelkére ült nem szakadt meg azzal, hogy letette a vonót. Úgy tűnt mintha a fájdalmas melódia ott maradt volna a légben, és elkezdte volna lassan, türelmesen Isten szívét ostromolni.
Csupa remény és magány volt a zene. Mintha maga az ember nyúlt volna fel egy óriás magánnyá és reménységgé. Akkor, amikor teljesen kiüresedett körülötte az éter, de valószínűleg a szíve is. Hányszor kapaszkodott ebbe, abba fogódzva mint felfelé kúszó növények, amelyek ha a földön maradnak, elsatnyulnak, a termés elmarad, és hiábavaló életként zuhannak a porba. Vagy olykor szárnyra kelt gondolatban. A naphoz vagy Istenhez? Vágyott közel a fényforráshoz, mert úgy érezte nagyon-nagyon sokszor elviselhetetlenül hideg van itt. De nem jutott messzire. A nap jött közel, égetett, majd őfelsége bíbor alkonyatban nyugovóra tért. Kicsit cirógatott, kicsit megcsipkedett, és engedte magát csodálni.
„Nem jó az embernek egyedül." Nem jó. Akkor hol jó és hogy jó? Sok milliárd magány ütközik naponta a földgolyón, mint gyorsítóban az atomok. A találkozás csak érintőleges, vagy az egyik teljesen elnyeli a másikat. Az Isten teremtette szép harmónia fent trónol a hetedik égben, és csak halvány hasonmása, emlék hangja úszkál a légben, mint fel-felsíró árva muzsikaszó.
Azt érezte, űr van a szívében, vagy inkább annyira tele van, hogy a súlytól alig bír verdesni. Honnan ez a kettősség? Miért nem egyértelmű minden? Ha azt mondom: lebegek, mert nem tartozom senkihez, ez rossz. De ha mindezt a kibeszélhetetlent szívem a hegedűmre bízza, messze zengő, fájdalmasan szép dallamok igyekeznek fényre jutni. Mint tavasszal az első virágok, és tudatják mindenkivel: itt valaki búsong, árválkodik keservesen. Ám ezen túl ez az érzés melódiába szőve, kozmoszt átívelőre sikerül, akaratlanul is. Ezt ne hallaná Isten?
Ha hallja, miért nem szűnik az üresség, amikor a nótámnak vége? Vagy ez már egy végleges állapot? Se átmenet, se javulás? Mikor sóhajthat fel a lélek: no, most már könnyebb kicsit.
Apró örömök. Hová bújtatok, hogy mutatóba se látlak? Én már nem bújócskázom veletek. Gyertek elő.
Pótszerek. Ez a legkézenfekvőbb. Örömpótléknak is mondják. Kinek ez, kinek az. De hol az Öröm? Létezik egyáltalán? Túl merész és irreális lenne ezt keresgélni és meg is találni?
A pótlékok? A helyettesítő nem az igazi. S ha hozzászoksz, a nagyobb adagjaid életed feldönthetetlen visszaszámlálói lesznek. Így megy nagyon hamar általad veszendőbe az egyszeri ajándékba kapott kis életed. De ha nincs örömforrás, akkor jó élni? És érdemes? Meddig jajgathat az ember szíve, hegedűszóban akár, átölelve a kerek földet, a csillagokat, a világűri távokat, ha őt magát nem öleli senki?
Ragaszkodik az ő feleségéhez. Így van a bibliában. És akinek nem adatik társ? Vagy társ nélkül marad, mert az élet már ilyen. Ritkán szoktak az emberek párosával átkelni a halál árnyékának völgyén, az ásó kapa igencsak elválaszt. Isten nélkül hogyan lehet a másik felem elvesztését elviselni?
Eszébe jutott hirtelen, amiket Jézus mondott a boldogságról a hegyi beszédben. Ehhez meg nagyon jónak kellene lenni. Szelídnek, igazságosnak, irgalmasnak, tiszta szívűnek, békességesnek, szenvedni tudónak. Ilyen vagyok? Ugyan. Ilyenné kellene lennem, lágyulnom. De ez a fásult, kemény és elkeseredett állapot nem vetít előre égi boldogságot.
A pázsit selymét simogatva felnézett az égre. Felhő kúszott felhő után, rácsodálkozott szép alakzataira. A rájuk vetülő fény mintha reményüzenet lett volna. Észre sem vette, mikor és hogyan került térdeire és égre tárt karokkal az örök örömforrás felé önkéntelenül törtek elő szavai: „itt vagyok Uram, eged alatt, magányba keseredve. Te ismersz engem. Miértjeimet, sokféle hiányaimat. Semmim sincs, de leginkább senkim. De leginkább Te kellenél. Rád vágyom, teremtő jóság, Rád várok teljességgel betöltő szeretet. Jöjj, mint jó hírt hozó madárka, és zengd körül kővé vált szívemet, hogy a Te énekedtől meginduljanak még a sziklák is. Megreccsenjen a szív, lehullhasson a rátapadt kőrengeteg. Hogy újra szeretni tudjon Téged és minden árva lelket. A hegedűm, a dalom Téged dicsér. És nincs benne más csak csupa-csupa öröm, megtaláltalak."

P. A. Júlia, Tahitótfalu

A MAGÁNYT NEM ISMEREM

Már 13 éve özvegyen élek. Naponta és állandóan gondolok arra, amit az Úr Jézus ígért mennybemenetele előtt tanítványainak: *„Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok."* Áldott boldogító tudat így élni, és várni a Vele való találkozást. Számomra ismeretlen az unalom. Olyan a foglalkozásom, hogy sokan látogatnak. Az Urammal való beszélgetés áldásait kívánom ismertetni embertárasaim felé is, hogy minél többen megismerjék Őt.
Gyakran mondogatom az énekíró szavait: „Nem lész egyedül, nem lész egyedül! Azt ígérte Ő nekem, hogy nem lész soha egyedül."
Sokszor idézem magamnak *Túrmezei Erzsébet* sorait is:

Magányos? Nem! Magányos nem vagyok.
Hisz soha nem vagyok magam.
Ha szól az Úr s szavára hallgatok,
minden magánynak vége van.

Ha kis szobámban egyedül vagyok,
s figyelek csendesen, bennem sok
drága ige felragyog,
s vigasztalást, új erőt ad nekem.

Hiszen annyi nehezet éltem át
hosszú, fárasztó életutamon.
Mért vágynék arra, a világ mit ád,
ha hitem engem hazafelé von?!

Imára kulcsolom fáradt kezem,
– tudom, Uram többet most nem kíván –,
s életem új fényben szemlélhetem,
ámulhatok isteni uralmán.

Közelsége elűz minden magányt
Szent üzenetein gondolkodom,
és hitem már a jövendőbe lát
Milyen öröm: vár örök otthonom!

Világ, nem nyitok már ajtót neked.
Csak Te légy velem, Uram, Mesterem!
Köszönöm áldott közelségedet!
Velem vagy! A magányt nem ismerem.

B. Zsigmond, Erdély

Az Úr helyreállított

Találkozásunk a „szerelem első látásra” esete volt. Ifjúsági konferencián voltunk és egyszer csak megláttam egy mosolygó, csillogó szemű lányt. Külön kalandos történet, ahogy rátaláltam, hogy végül is megszólítottam, és külön-külön megértettük: Istennek valóban kedves gondolata, hogy együtt folytassuk az életünket.

Kilenc éve voltunk már házasok, de nem adatott meg, hogy gyermekünk szülessen –, Istenhez mentünk újra és újra, mert meg voltunk róla győződve, ha Isten akarja, akkor meg tud ajándékozni minket gyermekkel. Függetlenül attól, hogy orvoshoz megyünk, vagy sem, mert ahogy a feleségem mondta annak idején: „Isten ad életet és Ő vesz el”. Volt még egy mondása: „nekem ne mondja egy orvos majd azt «Anyuka! Na, ugye, összehoztuk!»”.

Egy tavaszi napon a feleségem várt otthon és egy kis képet mutatott, egy tesztet, ami egyértelművé tette, hogy állapotos. Egyszerűen nem tudtuk elhinni! Olyan öröm volt a szívünkben kilenc év után! Addig hónapról hónapra bennünk volt a remény: talán most! Aztán együtt sírtunk, hogy mégsem. De most, az örömtől sírtunk, hogy Isten megadta. Tudtuk jól, Istentől kaptuk ajándékba, mert ígéretet is kaptunk rá külön-külön, amit nem mertünk bevallani egymásnak, csak akkor, azon a napon, mikor láttuk a bizonyosságot. Így szólt az ígéret: *„Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja”. (Zsolt 113,9.)*

És valóban boldog örvendezés volt a házunkban – egy augusztusi napig. Feleségem reggel rosszul lett, fájlalta a hasát, kihívtuk az orvost, és ő azt állapította meg, hogy valószínűleg gyomorrontása van. Ennek megfelelően adott gyógyszereket, de nem javult az állapota. Délben már mentőt kellett hívnunk, akik újra élesztették a feleségemet. Így vittük be a kórházba. Utólag derült ki, hogy egy veleszületett rendellenessége volt: verőér tágulata a lépének belső felén, amit a növekedő magzatunk valószínűleg úgy rúghatott meg, hogy elpattant az ér és elvérzett. Így halt meg a feleségem és a 29. hetes magzatunk. Eddig tartott az örvendezés. Egyik óráról a másikra összeomlott minden, mint amikor az ember megnyomja a számítógépen a „reset” gombot. Teljesen lenullázódtam, és fogalmam se volt, hogyan tovább.

Hogy lehet ezt egyáltalán ép ésszel elviselni, talán csak a lendület visz, az a stabilitás, amit az ember addig kialakított, és arra áll rá? Nem tudom, talán mindegyik, és kell egy gyülekezeti háttér is, amely segíteni tud. És döntéseket is kell hozni! Olyan logikátlan és felfoghatatlan döntéseket, példának okáért, hogy „Bármi is történik, akkor is Isten tenyerén akarok maradni!” Mire ez a tragédia megtörtént, azt már értettem, hogy csak Istenben érdemes élni, de az indulataim, érzéseim teljesen az ellen beszéltek, hogy bármi is történik az életemben, minden a javamra van.

Tény, hogy ordítottam Istennel. De ésszel felfoghatatlan az a szeretet, ami ilyenkor körülveszi az embert! Kiönthettem Neki a szívemet és Ő „mégis szeretettel” szeret, szinte bársonyosan körülvesz. Jó, hogy volt egy gyülekezet a háttérben, aki ugyanezt tudta közvetíteni: a bársonyos szeretetet.

Ez kellett ahhoz, hogy talpra tudjak állni, őszintén elmondani, kibeszélni a fájdalmat Istennek. Talán ahhoz tudnám hasonlítani ezt az állapotot, amikor a gyermek ragaszkodik a szülőjéhez még akkor is, ha megfenyíti, megveri, vagy olyan történik, ami csalódást jelent – mégis átöleli, és megy a szülője után. Ragaszkodtam Istenhez. Ennyire már ismertem Istent és a Bibliát, és ráálltam erre.

Ez természetesen egy tudatos döntés volt, hogy Istenen kívül nincsen jobb. Még akkor is, ha most minden ellene beszél. Tény, hogy én tudatos, ész ember vagyok, hiszen a villamos mérnöki pályát is azért választottam. Lehet, hogy nekem ezért könnyebb racionális döntéseket hozni, és nem az érzelmekre hallgatni. De kellenek ilyen elhatározások és döntések az ember életében. Ez az, amire rá lehet állni, ezek a talpaim alatt lévő sziklák, amin lehet lépkedni. Ha össze is omlik az ember, Istennek el lehet mindent mondani, lehet vele ordítani. Egyet nem szabad, megtagadni, mert akkor nincs mentség, senki sem lesz, aki kimenthetne ebből a válság helyzetből, aki lenyúlhatna ebbe a mélységbe, ahová az ember kerül.

Az is hozzátartozik ehhez az állapothoz, hogy ilyenkor felébred a halál utáni vágy: „Engem is szólíts el, Uram!” De nem visz el, itt kell maradni, és újból felépíteni az életet. Megtanulni azt, hogy amit eddig társsal tettem, azt most egyedül kell tennem. És mikor ezek is helyre kerültek, és úgy tűnt, hogy most már elindult az élet, akkor kellett rádöbbenem egy teljesen más dologra, ami talán még mélyebb volt, mint az addigiak. Istentől vettem ígéretként, hogy gyermekünk születik, s pont ez az ígéret kérdőjeleződött meg: „Mi az, hogy csak hat hónapra vonatkozott ez az ígéret? Akkor mi lesz a többivel?” És elkezdtem úgy imádkozni – mintegy intellektuális harcot vívni Istennel –, hogy az összes kiskaput bezárjam. Úgy éreztem, Isten felhasználta ellenem azt, hogy nem jól imádkoztam. Mert imádságaimban az volt, hogy „életünk végéig legyünk boldogok ebben a házasságban”, és Isten megadta ezt. Erzsó, feleségem élete végéig boldogok voltunk. Ja, hogy ezt én 30, 40 vagy 60 évre gondoltam és nem pedig kilenc évre? Hát... nem így imádkoztam. Másik példa: imádkoztam úgy is, hogy Uram, támaszd fel őket! Erre azt mondta, hogy miért mondok én ilyet? Fel fogja őket támasztani – majd azon a napon. És úgy éreztem, minden imádságomból egy fontos dolgot kihagytam, az idő faktort. Azt, hogy az én időszámításom és az övé eltért egymástól! Tehát rosszul imádkoztam! És amikor rádöbbentem, hogy az imádságaimmal falakat próbálok építeni, mélyen megdöbbentem. Egy hamis Isten képet kezdtem felállítani magamnak, mert Isten nem olyan Isten, aki fent van, és azt várja, hogy mikor tudja az embert átvágni. Erre rá kellett döbbenem! Bizony, bűnbánattal álltam meg Isten előtt, amiért ilyen elképzeléseim voltak Róla. Ez egyfajta Isten tagadás, vagy Isten helytelen ismerete, ami talán mélyebb volt, mint

előtte a tragédia. Persze mindent a helyén kell kezelni. A tragédia az tragédia, de ha nem ismerem föl a szívemben az Istennel való közösségem torzulását és eltávolodom Tőle, akkor ebből szintén tragédia lesz.
Rá kellett döbbennem, ha Isten a legdrágábbat adta értem – a Fiát –, akkor alaptalanul gondolom azt, hogy Neki nem fáj Erzsó feleségem elvesztése, sőt, sokkal jobban fáj, mint nekem.
Milyen jogalapom van a lázadozásra? Igazából semmi. Isten a legjobbat tartogatja számomra. Nem tudom megindokolni, mi a jó abban, ahogyan az életemet vezette, de abban biztos lehetek, hogy nem kegyetlenkedik, nem akar átvágni, nem akar rosszat nekem, csak én még nem értem. Van-e jogalapom arra, hogy kiöntsem a szívemet, és oda menjek hozzá, mint a gyermek a szülőjéhez? Persze. De arra nincs, hogy elüssem az Ő kezét, amit kinyújt értem. Ha ezt tenném, akkor én lennék a legostobább ember.
Vidéken, ahol ezt a gyászt megéltem, mind a mai napig betartják az emberek az egy év gyászidőszakot. Erre szükség is van. Ez az egy év kell ahhoz, hogy az ember átgondolja és átélje a dolgokat. Főként elhiggye, hogy az élet megy tovább, ezért be kell rendezkedni az új életre. Ehhez kell a gyászidőszak. Természetesen mind a mai napig tisztán emlékszem Erzsóra, tudom, hogy milyen volt. Szoktam is mondani, más hasonló helyzetben élő özvegyeknek, attól nem kell félni, hogy mindent elfelejtenénk.
Isten fokozatosan újabb és újabb célokat adott az életembe. Sok negatív mellett megjelentek a pozitív dolgok, de ezek nem oltották ki, nem semlegesítették egymást! Mind a mai napig bennem maradtak azok a negatív érzések, amelyeken átmentem, de emellett megjelennek azok, amelyek örömet okoznak. Évek kellenek hozzá, de egy biztos: ha Istentől átvettem azt, ami tragédia, ami fáj – nincs más választásunk mondhatjuk erre –, akkor azt is átvehetem, amivel helyre akar állítani. Vegyük át bátran azt is, amelyekkel örömöket akar okozni! Nem szabad újra és újra felidézni, átgondolni, szinte lejátszani magamban az eseményeket. Persze, be fognak villanni, de el kell tudni engedni abban a biztos reményben, hogy egykoron találkozni fogunk fent az örökhonban.
Istennek megvan az emberre nézve a konkrét terve. Megálmodott engem is, benne vagyok a tervében, beleértve az özvegységemet is. Ő tudta azt, hogy az életemben lesz egy ilyen szakasz, amikor elvesztem feleségemet, gyermekemet. Nem kell elutasítanom, megtagadnom ezt az állapotot, hiszen így vagyok egy teljes egész.
Egészen más dimenzióban látjuk mi a magunk életét, és másként lát minket Isten. Azt gondolom, ezt nem kell különösképpen magyarázni. Isten előtt nincsen idő. Az én életemben viszont sorrendiség van, amit a múló időben élek. Isten előre tudja, hogyan akar engem felkészíteni az eseményekre, de ez nem jelenti azt, hogy „előre meg van írva az életem". Elhihetjük Istenről, hogy az új helyzetből is tud újakat kihozni. Ez egy dinamikusan változó dolog. Dinamikusan, mert igenis vannak szabad döntéseim és ezeknek következményei, de Istent ez nem fogja meglepni. Tehát egy újabb élethelyzetbe kerülve Isten egy másik utat ad számomra, amelyen haladhatok, és igenis mindezeket a javamra használhatja fel.
Minden a javamra van. Az is, ahogy elindultam egy más életpályán. Most már nem villamos mérnök vagyok, hanem lelkipásztorként dolgozom. Talán ehhez is kellettek ezek az események. Nem gondoltam én ilyen tudatosan át, de azt gondolom, ha nem leszek özvegy, nem hal meg a gyermekem, akkor egy egészen más életutat folytatok, ami ugyanúgy tetszik Istennek. Mert ha benne és vele élem meg, akkor ez helyén való élet lett volna úgy is. De ezen az életpályán is – ha őt követem, és ha minden körülmények között azt tartom fontosnak, hogy neki megfeleljek –, végig tud vezetni.

Az Úr úgy is helyre állított, hogy adott egy másik házastársat. Ez is egy kihívás: hogyan tudok úgy belemenni egy új kapcsolatba, hogy ne hozzam magammal az özvegységemet negatív módon, ami sértő és kellemetlen lehet új társamra nézve. Meg kellett értenem, hogy én azáltal váltam alkalmassá az új társam számára, hogy mindezeken végigmentem. Ha ezek az elemek – az özvegységem és az utána következő évek – kimaradtak volna, akkor nem lettem volna felkészítve arra, hogy a második feleségemnek, Nórának alkalmas férje legyek.
Isten megáldott bennünket három gyermekkel, egy lánnyal és két fiúval. Tudom, mit jelent várni és csak várni, és most ajándékba kaptuk őket. Nagy öröm van a szívemben, mert azért kaptam őket, hogy majd a feleségemmel Istenhez vezessük mindhármukat. Ehhez is nap, mint nap Isten bölcsességét kell kérnünk.
Amin átmentem, az mindenképpen segít abban, hogy hasonló helyzetben lévő emberek mellé hitelesen oda tudjak állni, hiszen nem kívülállóként közelítem meg őket, hanem úgy, mint aki tudja, milyen érzések vannak bennük. És arról is bizonyságot teszek, hogy ebből csak Isten, csakis Krisztus a kiút.
A megélt dolgok nem jelentik azt, hogy ne félnék a jövőtől vagy a tragédiáktól. Újra és újra Isten elé kell mennem, elmondva Neki minden gondolatomat, tudva azt, hogy Ő igenis meg fog erősíteni igéjén keresztül, és továbbra is igaz: minden a javamra van!

Horváth Zsolt

AKKOR JÖN EL

Ha fájni kezd majd, ami vagy,
és ami nem vagy, bár lehetnél,
majd ha bevallod végre, hogy
sosem voltál igaz keresztyén,
ha fájni fog, hogy annyian
vannak, kiket megejt a tévhit,
s ajkadról értük száll ima,
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha bűnné lesz a bűn,
s a Golgotához sírva érsz el
letenni ott mind keserűn
nem alkudva testtel és vérrel,
majd ha hálát adsz JÉZUSÉRT,
s a döntésed is végleg megérik,
mert megtisztított az a Vér
akkor jön el az ébredés itt.

Majd hogyha jobban érdekel
kik ők, akik vetnek, aratnak
s közéjük állsz és nem leszel
többé olyan fontos magadnak,
mert látod már a tájat itt,
amely aratásra fehérlik,
s munkára lelkesít a hit
akkor jön el az ébredés itt.

Füle Lajos

EGYEDÜL, DE NEM MAGÁNYOSAN

78 éves özvegyasszony vagyok. 53 évi házasság után férjem megkapta a mennyei behívást. Azóta egyedül élek, de nem magányosan, mert az Úr is velem van. Két drága lányom van, de ők messze laknak tőlem. Egyiket a szolgálat vitte messzire, másikat a sors szele repítette külföldre. Gondoskodnak rólam, és hívnak naponta külföldről is, nem érzem azt a távolságot, nehézséget amely közöttünk van. Dicsőség érte az Úrnak.

Én 1949-ben a nagy ébredés idején, 12 évesen ismertem meg az Urat Pátyon. 1957-ben költöztem ide a férjemmel. Azóta itt élek.

Férjem hirtelen hunyt el. Ekkor 4 hónapig padlón voltam. Csak nehezen tértem magamhoz. 2012 novemberében egy nagy műtéten estem át. Testileg, lelkileg ismét legyengültem. Gyógytornász hívő orvosom személyesen jött el sétáltatni, mondván, hogy most már elég az ágyból. Ez segített! Napról napra jobban lettem, 2013 karácsonyán kísérettel a templomba, később bibliaórára mentem. Majd elkezdtem festeni, rajzolni. Ez megnyugtatott.

Az ige alapján indultam el: „Gerjeszd fel az Istentől kapott ajándékodat amely benned van."

Most már lelkileg is rendbejöttem. Szaporodtak a képek és unokámmal együtt kiállítást is rendeztünk a család segítségével 2012 novemberében, Soli Deo Glória címmel itt a gyülekezetben. Jól sikerült. Én minden festményemet a gyülekezetnek ajándékoztam. Több gyülekezeti tagot is megismertem ezáltal. Azóta ég a tűz bennem, lángol a szenvedély. Én vagyok az első, aki elcsodálkozik egy mű születésén, hogy mit hozott ki belőlem az Úr.

Kihozott a depresszióból, a fájdalmak miatti panaszokból is. Kevés alvással is beérem. Álmatlan éjszakáimon igazi csendességet tudok tartani. Bőven van időm imádkozásra is. Gazdag vagyok, mert az idő ma hiánycikk. Alkotás közben szép lelki énekeket hallgatok és komolyzenét. Szeretem Vivaldit. Sötétedés után TV-t is nézek. Szép tájakat, virágokat, állatokat. Este 8 órakor nyugovóra térek. Szépeket álmodok. Nem rettentenek meg a rossz hírek sem. Nem félek semmitől. A 91. Zsoltárt naponta elmondom, de a Jób 5,17-27-et is vigasztalásként. Az Ézsaiás 42,10-ből pedig naponta merítek: *„Ne félj mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened. Megerősítelek, megsegítlek és igazságos jobbommal támogatlak."*

Szeretem, ha hull a hó. Jó látni bentről, a meleg szobából. Természetesen mindezekért hálát adok, és minden percnek örülök, minden szépet megcsodálok. Füle Lajos útmutatásai, lelkigondozásai alapján indultam el, és gyermekkoromtól a mai napig is tartjuk a kapcsolatot imádságos szeretettel.

Egyet cselekszem: azokat pedig, amelyek még előttem vannak, neki dőlvén, cél-egyenest igyekszem előre.

F.F.-né, Budakeszi

A LISZT NEM FOGY EL...

1930. november 10-én születtem. Öten voltunk testvérek. Szüleink nagy szeretettel, de igen szigorúan neveltek bennünket. Már nagyszüleim is komoly hívők, úttörők voltak. Én a békési baptista gyülekezetben nőttem fel. Édesapám sajnos korán meghalt, így a háború nélkülözése és félelme gyermek életünket nehézzé tette. Két bátyám a fronton volt, mi tanyán éltünk. Édesanyámmal vártuk haza őket. Idősebb nővérem férjével Békésen élt. Mi otthon maradtunk sokszor remegve, könnyek között imádkoztunk értük. Istenünk meghallgatta esedezésünket, s a fiúk hazakerültek a fogságból.

Én 1945. június 15-én lettem bemerítve Patkás Gábor által. Mint nagyocska lány sokat imádkoztam a férfiért, akit az Úr nekem rendelt. Egy gyülekezeti ünnepélyen találkoztunk, és a szívünk megdobbant. 1953. március 28-án volt a menyegzőnk. Ő Pesten dolgozott, én itthon vállaltam alkalmi munkát, kapálást, aratást, gyümölcsszedést, és szigorúan spóroltunk lakásra. Ez sikerült is, első gyermekünk már ott született. Három gyermekünk született, két fiú és egy kislány. Most elmondhatom, hogy van nyolc unokám, és tizenkét dédunokám.

42 évi házasság után férjem gyógyíthatatlan beteg lett, és 1995. február 17-én elhunyt. A temetés után baleset ért, a kezem eltört, lábamat zúzódás érte. Akkor vasárnap néztem a Tv-ben az istentiszteletet, és a lelkész testvér az Ézsaiás 54,6-11. verset olvasta fel. Gyógyír volt a lelkemnek.

Amikor megpróbáltam megharcolni csendességemben az egyedüllétet, mit is tegyek, akkor jött egy gondolat: készítsünk tésztákat. Csigát, eperlevelet, széles metéltet, és a békési testvérnőkkel igen sokat készítettünk. Előbb az építkező imaházak részére, aztán amikor az „Építő követek" mentek külföldre építkezéseknél segíteni Romániába, Angliába, Németországba, Ukrajnába, Jugoszláviába, tudtam küldeni– dicsőség az Úrnak és hála mindezért.

Most már nyolcvanon túl a kezem sokszor nehéz, de a gyermekeimnek és néha másnak is tudok még készíteni. Bebizonyosodik a biblia szava: a liszt nem fogy el és az olaj (tojás) sem!

Ezt csodálatosan megtapasztaltam az ősszel.

Nagyon csengetnek, és a kapuban ott van egy testvér. Hozott 10 kg lisztet és 50 db tojást. Nem tudtam mit mondani... milyen csodálatos ez nekem.

Így telnek napjaim, minden napot ajándékba kapom, a reggelt, az estét, az alvást is. Mindenkinek ajánlom a 103. Zsoltárt, olvassa hittel és örömmel. Áldott az a hatalmas Jó Atyám, dicsőség nevére!

B. Endréné, Békés

A HIT SEGÍT NAP MINT NAP

Hetven felé, hazafelé tartok már én is. Az Antenna című lapjuk, amit szeretett kedves hívő testvéremtől V. Mihályné Kati nénitől kaptam, már nagyon régen kedves újságom, és hű olvasója vagyok. Alig várom, hogy megérkezzen a postám, ha elolvasom tovább adom, hogy mások is épüljenek belőle.

A páromat, akit Isten mellém rendelt, 2009. májusában hívta haza az Úr. Öt és fél évig ápoltam, etettem, borotváltam, ami azzal járt, hogy szinte nem is tudtam kimozdulni az otthonomból. Én, aki addig mindig mentem, Szárszóra, konferenciára, evangélizációra, úgy éreztem, be vagyok zárva saját börtönömbe. A betegségben, ápolásban az Úr olyan csodásan működött, mindig adott erőt, kitartást, apró csodát, reményt. Fájdalmamat, bánatomat Vele beszéltem meg. Verseket írtam, írok azóta is. Tudom, hogy gondja van rám, velem van, megsegít. Mikor özvegy maradtam, addig volt csak nagyon nehéz, míg el nem engedtem... A gyász, a fájdalom teljesen ráült az arcomra. Nehéz elengedni a társat 42 és fél év után, de tudom, hogy ő már jó helyen van, hazaérkezett.

„Igen Atyám, így láttad jónak." Lukács 10,21. Istenbe vetett hit és feltétel nélküli bizalom az, ami segít nap mint nap. Vele járni, benne bízni, hinni, meglátni egy esőcseppben vagy egy mosolyban, ez egy olyan csodálatos dolog, amit csak megélni lehet. Nekem is van két gyermekem és öt unokám, de a gyermekünkkel nincs társunk. Őket Istentől kaptuk, és engedni kell, hogy járják saját útjukat.

Egyedül, de nem magányosan, kicsiny kis gyülekezeti közösségben, csöndes békességben, Istenbe vetett hitben élek, és tudom, hogy bármi is történjék, Ő az, aki egyedül el nem hagy. A reggeli csendesség, amellyel indítom napomat, fontos az életemben.

Ha a bibliát olvasom, Isten szól hozzám. Ha imádkozom, Istennel beszélgetek. Ha énekelek, akkor is imádkozom.

Református vagyok, őseim is azok voltak. Tagja vagyok az énekkarnak, a nőszövetségnek, a presbiteri szövetségnek. Otthonom a templom, az Isten háza, ahol az élő igét hallhatom a gyülekezet közösségében, és ez nagy erőt ad. Kívánom, hogy hasonló sorstársaim is jussanak hitre, és segítse őket az Úr a keskeny, rögös úton.

I. Józsefné, Penyige

Ne félj!

Hallgattam a szombati leveleket – bizonyságtételeket az egyedüllétről. Meglepődtem, hogy minden levél a házastárs elvesztéséről – a fájdalom elhordozásáról beszélt. Szeretnék most arról az egyedüllétről beszélni, amikor az ember „nem találkozik a párjával".

Akár férfi, akár nő, mindenki nehezen viseli az egyedüllétet, hisz már a Paradicsomban Isten megállapította: "Nem jó az embernek egyedül lenni." A hívő lány vár, imádkozva gondol arra a férfiúra, akit az Úr rendelt ki számára, de fordítva is így van. Elmúlnak a fiatal évek, sok lány vágyódik gyermek után, hogy édesanya lehessen, de átlépte a 35 évet, és érzi, hogy hamarosan beköszönt a 40-dik év. Sajnos, gyülekezetünkben történt meg az a eset, hogy az anyasági vágy erősebb volt, mint az Úr Jézusba vetett bizodalom. Barátnőm a kollegája hatása alá került, és megszületett a kisfia. Nem házasodtak össze (a férfi nem az Úr gyermeke), és az édesanya nehezen neveli gyermekét a nagymama segítségével. Nagyon hiányzik a kisfiúnak az édesapa.....

Ha egy lány ezt az utat választja, megengedi az Úr, de a nehézségek hamarosan beállítanak. Ha a hívő úgy dönt, hogy házasságra lép egy nem hívő személlyel, annak még nehezebb következményei lesznek. Nagyon nehéz felemás igában élni! Meglátásom és élettapasztalataim szerint az Úr megáldja azt a hívőt, aki Reá hagyatkozik. Jobb ezt az utat választani. Ő megadhatja a házastársat később is, de ha nem is tenné, az Ő áldása a kitartó, hű gyermekén fog nyugodni.

Saját életemről beszélve – én szintén betöltöttem a 35 évemet, amikor az Úr elém hozta a kijelölt házastársamat. Nem volt könnyű átevezni azokon a próbákon, amit a sátán készített, akár mint elrejtett csapdát, vagy nyilvános támadásokat. Voltak hetek, hónapok, amikor nagyon nehéz volt, mert nem tudtam, mi az Ő akarata. Féltem a hosszú várakozástól, mert tudtam, hogy legyengítheti a bizodalmam, hitemet az Úr Jézusban. Tudtam, hogy erősen kell belekapaszkodnom az Úr Jézusba, naponta többször olvastam a Szent Írást, és könyörögtem a megoldásért. Az Úr Jézus nem engedte meg, hogy ilyen állapotban valami rossz lépést tegyek. Ő mellettem volt, és hordozott, úgy ahogy a „Lábnyomok" című vers írója leírta.

Gyakran biztattam magam: „Ne félj egyedül lenni, akkor tapasztalod meg legjobban az Úr Jézus közelségét". És ez így is volt.

Drága testvérem, ne csüggedj, ha egyedül vagy, Túl rövid az élet, odaát nagy jutalom vár rád. Csak Ő tudja, miért kellet ilyen úton járnod. Életünk legyen az Ő DICSŐSÉGÉRE!

Szeretettel:

ANID, Szlovákia

GONDOLATOK A SZEMÉLYES KOMMUNIKÁCIÓRÓL

Emlékeimben a vidék utcaképéhez tartozott a döngölt padlósimaságú földút, a tisztaság és a bejárati kapu mellett a két személyre szabott kispad.

Előttünk a kispadon két javakorabeli férfi üldögél. Nem szólnak egy szót sem, hisz arcuk redőinek rezdüléséből is értik egymást. A nap a látóhatár szélén búcsút int. A menni készülő férfi feláll, és fennhangon ezt mondja „no Isten-Isten szomszéd jót beszélgettünk." És elindulnak mind a ketten a dolgukra, mert a falu szélén felhangzik a hazatérő állatok hangja.

Igen, a hallgatás is a kommunikáció egyik formája. Minden kapcsolat kommunikációra épül. Meghallgatásra és beszédre.

Az ember egyik legnagyobb kiváltsága a beszéd. Kapcsolatban lehetünk: egymással és Istennel. Unokáim úgy tanultak meg úszni, hogy bementek a vízbe. Imádkozni pedig csak úgy lehet megtanulni, ha az ember elkezd imádkozni.

„Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és amikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: *„Uram taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait." (Lk 11,1)*

Tehát Jézus imádkozott, mégpedig úgy, ahogy megkívánták tőle. Azt nem tudjuk, hogy mit kívántak meg a tanítványok Jézus imádságában. Az Ő imádsága sokkal bensőségesebb volt, mert az Atya és az egyszülött Fiú kapcsolata volt. Sokan nem értik az imádság lényegét. Mert nem a vallásos teljesítmény, nem a mennyiség számít. Mert nem keresztyén kötelesség, nem jár jó pont érte. Mert nem vezeklésre való eszköz, Istennek nem ez a büntetése. Mert nem a vágyakozó ember illúziója, hátha a jó Isten segít. Mert nem a tehetetlen ember próbálkozása, amikor már nem tudok önmagamon segíteni. Nem ez az imádság – Jézus imádsága sem ilyen.

Mi általában akkor imádkozunk, ha szükségünk van valamire. „Amikor már csak az imádság segít". „Ártani nem árthat" – mondta egyszer valaki. Pedig árt! Mert babonás és istentelen dologgá válik, az élő kapcsolat helyett. Jézus nem így imádkozott. Mert az imádság Isten gyermekeinek bensőséges kapcsolata mennyei Atyjukkal. *„Akik pedig befogadták Jézust, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében."(Jn 1,12)*

Velem is így történt: nem a megszokott imaházban jött össze az a közösség, ahova kezdtem járni. A fiatalok kb. 20-25-en az énekkar helyén foglaltak helyet, egymás felé fordulva, lehajtva fejüket, feltehetően imádkoztak az alkalom megkezdése előtt. Valami belülről megfogta a lelkemet, vágyakoztam közéjük tartozni. Pár hét múlva, amikor visszakerültünk a megszokott helyünkre, elvégződött bennem, hogy nemcsak közéjük tartozhattam, hanem Isten gyermekévé váltam, szív szerint.

Imádkozni – sokszor csak úgy – mert jó együtt lenni. Egyszerűen csak hallgatsz, figyelsz Isten hangjára! Ahol szeretet kapcsolat van, ott beszélgetnek egymással. Szeretetbe ágyazott beszélgetésben formálódik a kapcsolat. Ezt jelenti imádkozni.

Jézus nem sokat imádkozott, hanem mindig, amikor csak lehetősége volt rá, szüntelen kapcsolatban volt az Atyával. Pál apostol az I. Thessz 5,17-ben ajánlja: *„Szüntelen imádkozzatok."* Jézus példázata a Lk 18,1-ben azt mondja, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni. Meg nem restülni – nem szabad feladni. Amit nem szabad az imádkozással kapcsolatban csinálni, többek között: feladni, elmulasztani, kihagyni, hanyaggá válni, elcsüggedni, elfáradni.

Jézus teljes biztonsággal kijelenti: *„Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki, keres, talál; és a zörgetőknek megnyittatik." (Lk 11,9-10)*

Miért szoktunk elcsüggedni, abbahagyni, kihagyni? Azért, mert elveszítjük látásunkat, és nem értjük Isten Igéjét. Pl. (Zsolt 115,16) *„Az egek az Úrnak egei, de a földet az emberek fiainak adta."*

Meg akarod érteni, hogy miért kell imádkozni, és miért nem csinál meg Isten mindent egyedül? Miért nem gyógyít meg minden beteget? Az előbb idézett zsoltárban a föld nem Isten uralmi területe. Nem mintha nem tudna uralkodni rajta; a teremtéskor az ember uralmába adta, de az ember átjátszotta az uralmát az ördögnek. Az Isten úgy tervezte, hogy az ember uralkodjon itt a földön, ebbe kérés nélkül nem szól bele.

Kinek adsz teret? Kit hívsz meg segítségül? Van bizalmad Istenhez, tiszteled-e annyira, hogy figyelsz rá? Vagy inkább magad körül forog minden megnyilvánulásod, még az imádságod is?

A bűn állít szembe a másik emberrel. De ha elkezdek érte imádkozni, Isten szeretete kiszorítja a szívemből a haragot, a keserűséget, és a gyűlöletet. Mert alapjában nem vele van bajom, hanem a sátánnal, az átdobóval, aki összekuszál mindent, engem is, meg őt is. Ezért Istenhez menekülök, mert ő az erősebb. Az imádságom alapja: a bizalom, a tisztelet. Középpontja Isten és nem én. Belefér az egész világ. Sőt belefér az egész ember, és mindig a másik ember. Összekapcsol az imádság egymással. Lk 11,1-4; Mt 6,5-13.

Még egy jó tanács: nagyon sok ima van a Biblia ószövetségi részeiben, különösen a Zsoltárok könyvében. Tanulmányozd, olvasd, és próbálj erőt meríteni belőle. Nagyon jó eredményre jutsz pl. a 119. Zsoltár esetében, szinte elemeire lehet szedni a szöveget címszavak alá rendezve. A címszavak lehetnek a következők: magasztalások (dicsőítések, dicséretek), hálaadások, megvallások, ígéretek és személyes kérések. Természetesen egy-egy kifejezés több helyre is illik. Áldásos jó munkát kívánok minden kedves tanulótársamnak.

Bödös József

MINDIG EGYEDÜL, DE SOSE MAGÁNYOSAN!

Már több évtizede élek özvegyen, mert Isten nem adott nekem másik földi társat férjem halála után. De ez nem azt jelenti, hogy magányos vagyok! Reggelenként megbeszélem az Úrral a napom, a dolgaim, a folyó és befejezett ügyeim, értékelem az életem, és kérem Jézus uramat, hogy ő is mondja el nekem mindazt, amit tudnom kell. Kérem a segítségét az előttem álló dolgokhoz, és sokszor már előre hálát adok neki mindazért a sok áldásért, amit tőle kapok. Különös azt mondani, de mégis igaz, hogy mennyei tekintetben nem vagyok özvegy, mert él az én vőlegényem, és velem van mindenben. Sokszor elmosolyodok magamban, hogy mennyire! Kis és nagy dolgokban egyaránt. Például a metrón hosszan szoktam utazni, és a nagy tömegben mások még kapaszkodni is alig tudnak. Én szinte mindig hallok egy belső eligazítást, hogy hová álljak, és vagy azonnal, vagy egy-két megállón belül leülhetek. De ha nem, és ez elég ritka, kapok erőt állni minden korábbi fáradtságom ellenére is. Nos, ezt egy földi férj akkor se tudná megtenni, ha én lennék neki a mindene. De hadd említsek nagyobb dolgokat is, amiben nem boldogulnék egyedül. Amikor a férjem és a fiam is távozott e földről, el akartam adni a dunakanyari nyaralómat, mert fájt őket látnom mindenütt, de én ehhez kevés voltam. Nem tudtam mit mondani, ha a vásárló kérdez számtalan műszaki dologról... Ezért Isten lába elé tettem le az ügyem, és kértem, hogy ha jónak látja, akkor ő adja el a nyaralót, ő hozzon vevőt, mert én kijárni se tudok, se tiszta választ adni. Ezzel a dolgot befejezettnek tekintettem, és vártam. Kis idő múlva egyszer csak felhívott a telekszomszédom, hogy ő most adta el a nyaralóját egy testvérpár egyik tagjának. A másik szeretne mellette lakni, és úgy emlékszik, hogy én is eladnám az enyémet. Nos, kocsival kivittek, és azonnal megállapodtunk az adás-vételben. Nagy bajban voltak, mert szüleik halála után az Amerikában élő gazdag testvér is kérte a jussát, és a családi házat, ahol együtt laktak a szülőkkel, el kellett adni. Érthetően nem sok pénzük maradt, de ott volt egy kis gyermek, alig két éves, és kellett a fedél a feje fölé. Mérhetetlenül alacsony áron adtam el az ingatlant, ami emeletes ház volt, fürdőmedencével, napozóval és sok más szép dologgal... Azért tettem ezt, mert nekem akkor nem volt szükségem pénzre, de a családnak szüksége volt fedélre! Így aztán – az Úrra figyelve – tettem ezt, de volt egy kérésem. Amikor a gyermek már megérti, mondják meg neki, hogy Isten késztetésére kapta meg ő a lakást ilyen alacsony áron.

Később a Dáciámat is el akartam adni, mert nagyon untam már a sok szivatózást. Mindig azt mondtam ezeken a reggeleken: „Uram, adj nekem kérlek egy olyan kocsit, ami pöccre indul, ha lehet”. A szokásos eljárás ugye az, hogy ilyenkor az ember meghirdeti vagy kiviszi az autópiacra, de ismét a korábbi gondban voltam. Én nem tudtam volna válaszolni a műszaki kérdésekre, és nem akartam kitenni magam a sok ócsárlásnak. Tehát újból az Úr lábai elé tettem a dolgot, és vártam türelemmel. Ismét csak pár nap telt el, és egyszer csak megszólalt az otthonomban a kaputelefon. Egy ismeretlen férfi volt: „Asszonyom, szeretnék egy Dáciát venni és megláttam az Önét. Azt mondták itt a ház előtt, hogy talán eladná...” Óvatos voltam. Mondtam egy álomárat, mire a válasz így hangzott: „Igen, rendben!”. Tovább óvatoskodtam, és azt kértem, hogy menjünk el a Postára és tegyük be a bankba a vételárat. Készségesen ráálltak. Ekkor világos lett, hogy a pénz nem hamis, nem is akarnak átvágni. S volt egy pillanat, amikor már a pénz is a nevemen volt, és még a kocsi is. Ez után írtam alá az adásvételi szerződést. Különben nagyon jól járt vele az illető, mert a kocsit egy szerviztulajdonos barátom vette át nekem, elvitte, szétszedték és ismét összerakták. Ezt követően pedig álom-járgányként működött.

Isten azóta is és nagyon sok területen segít engem ott, ahol a férjem posztja lenne. Mindent el tudok neki mondani, meg tudjuk beszélni. Otthon se érzem magam sose magányosnak, Uram mindig velem van. Nemhiába melengette fel a szívem az ő szava: az özvegyek és árvák külön bánásmódot érdemelnek, mert van nekik gondjuk úgyis elég. Valójában én nem is tudom, hogy egyáltalán kezel-e engem valaki özvegyként, de azt tudom, hogy Istennél ez így megy. Hála érte és köszönet!

Salyámosy Éva

RÖVID HÍREK

Adáshiba

Januárban a tiranai adó hibájából a középhullámú adásainkban komoly sugárzási gondok jelentkeztek. Köszönjük mindazoknak, akik ezt szeretettel jelezték nekünk, illetve azoknak is akik imádkoztak a hiba mielőbbi megtalálásáért és kijavításáért. Jelenleg a helyzet stabilizálódott, de a végleges megoldást folyamatosan keresik a sugárzásért felelős testvéreink. Imádkozzunk értük, hogy mihamarabb megtalálják a lehető legkedvezőbb megoldást.

* * *

„Lelkes mera-hallgató lettem, mióta rájöttem, hogy a telefonom képes rácsatlakozni.” – írta egy kedves testvérnő e-mailben. Egyre többen jönnek rá hozzá hasonlóan, hogy a Mera adása „okostelefonon” is hallgatható, s élnek a modern technika kínálta lehetőséggel.

* * *

A TWR-Európa élén vezetőváltás történt Félix Widmer testvér nyugdíjbavonulása miatt. Az új igazgató Dirk Müller testvér lesz. Imádkozzunk érte, hogy Isten használja a szolgálatban.

VELE TELNEK NAPJAIM

Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr a te Istened mindenben amiben jársz. Józsué 1,5

Sokszor kaptam ezt a drága igét. Közel húsz éve, hogy hosszú betegség után itt hagyott a férjem. Féltem ettől az utolsó naptól, hogyan fogom átélni. Egy pár napig nagyon nehezen viseltem, de a gyerekeim segítettek az intézkedésben. Aztán olyan erőt kaptam az Úrtól, hogy én csodáltam magam. Pedig még a halotti bizonyítványt is az én nevemre állították ki. A biztosítónál derült ki, hogy „asszonyom itt maga halt meg, nem a férje". De a gonosz mindenütt ott volt. Mindent megrendeltünk a temetésre, de semmit nem kaptunk, mert akkorra betörtek a hullaházba. De az igeszolgálatok és a testvérek énekei, a rokonok szeretete felemelő volt. Lukács Tamás, Szakács bácsi szolgálata mindent felülmúlt. Egy évig nagyon hiányzott a segítőtárs, mert jelentkeztek az emlékek, mindig vártam, mikor jön haza, de nem jött. Könnyek között sírva gondoltam vissza arra, hogy mi mindent végzett el ő a ház körül annak idején. Még most is fojtogat a sírás, ha a küzdelmes életünkre gondolok. De olyan áldott igéket kaptam Istentől, ami megerősített. *„Ha valaki utánam akar jönni, vegye fel az én igámat és így kövessen engem." „Mindenre van erőm a Krisztusban aki engem megerősít." „Fogom a kezed és megerősítelek." „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el." „Akik bíznak az Úrban olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll."*

Életem során már a hetedik helyen lakom, teljes szabadságban, nem kell alkalmazkodnom senkihez. Teljesen az Úr kezébe tettem az életem, rábíztam magam mindenben. Ő legyen az első, beszélgetek vele, kikérem a tanácsát, csodálatosan vezet. Meg is kapom a választ, mindent megőrzök teljesen, vele telnek napjaim. Olvasgatom a Bibliát, alig tudom letenni. A kazettákból istentiszteleteket hallgatok, az énekeket is nagyon szeretem. Munka közben is gyönyörű énekek zsonganak a fülemben.

Egy szép kis park is van a szomszédban, ki szoktam menni oda, szép bokrok, virágok, lombos fák, madár csicsergés vesz ott körül, egy kis kút is van a közepén. Gyönyörködve dicsérem Istent a szép természetért. Ez nyugdíjasok találkozóhelye, csonkák, bonkák járnak ide, jó missziós terület. Bottal, kerettel, kiskocsival járnak ide. Jókat beszélgetünk, jókat nevetünk, ez felér egy doboz gyógyszerrel. Lelki sütemény az ige osztogatása, ez sem marad el. A többi az Úr dolga, van aki szívesen fogadja, van akit nem érdekel. *„Isten kegyelmi ajándéka az örök élet". „Boldog, akit te kiválasztasz."*

Tisztelettel és szeretettel

K. Józsefné, Budapest

ROMA GYÜLEKEZET ALAKULT A RÁDIÓ ADÁSOK NYOMÁN

Néhány hónappal ezelőtt Péter István lelkipásztor szolgált egy olyan gyülekezetben, ahol munkatársunk is jelen volt. Az igehirdetés közben megemlítette, hogy korábbi szolgálati helyén roma gyülekezet alakult a rádióban elhangzó igehirdetések nyomán. Munkatársunk biztatására felkerestük a békési lelkipásztort, aki az alábbi történetet mondta el.

A 80-as években az erdélyi baptista gyülekezetekben alig lehetett roma nemzetiségű hívőre találni. Talán egyet vagy kettőt ismertem. Egy vasárnap délelőtt az istentisztelet kezdése előtt egyszercsak besorakozott egy csoport cigány ember, akik a környék jól ismert zenészei voltak. Leültek a hátsó padba, és végighallgatták az istentiszteletet. Az alkalom végén megkérdeztük tőlük: „Mit kerestek és miért jöttetek ide?" Egyértelmű választ adtak, és azt mondták, hogy ők megtérni jöttek. „De ki mondta nektek, hogy nektek megtérésre van szükségetek?"

Elmondták, hogy a szomszédos községben rendszeresen kártyáztak az utcán. A szomszédságban élt egy református néni, aki kitette a rádióját az ablakba, s a Monte Carlo adás közvetítése nyomán ők igehirdetést, prédikációt, bizonyságtételeket hallgattak. Őket annyira megragadta az üzenet, hogy felismerték romlott, bűnös életüket, de azt is, hogy meg kell térniük. Igen ám, de azt nem tudták, hogyan is kell megtérni. Ezért aztán szekérre ültek és 4-5 km-t szekerezve eljöttek a gyülekezetünkbe, hogy magyarul megkérdezhessék: „hogyan kell hát mgtérni!"

Amikor bővebben kifejtettük előttük az evangélium üzenetét, egyértelműen igazat adtak az Istennek, és bűnbánattal, bűnvallással az Úr felé fordultak, aki elfogadta őket, és kegyelmet adott nekik.

Igenám, de abban a községben, ahol éltek, egy román nyelvű baptista gyülekezet volt, ahova szerettek volna betagozódni, ahol nem látták őket szívesen, ismerve a múltjukat. Ezért aztán a mi gyülekezetünkből ment ki hozzájuk rendszeresen egy testvér, tanította, nevelgette őket, s a gyülekezetünk is felkarolta az ott élő roma testvéreket. Egy közülük való testvérnő egyszer úgy fogalmazott: „Nekünk hétszer kell megtérni, mire rendes hívő lesz belőlünk!". Ez azt jelenti, hogy legalább hét évet kell foglalkozni mindenkivel, mire a krisztusi jellem kiformálódik, és alkalmassá válnak arra, hogy szolgáljanak is a helyi gyülekezetben.

Később gyülekezeti termet is vásároltunk nekik. Azon a helyen most is egy élő, fejlődő roma gyülekezet van, amelynek egy magyar ember a lelkipásztora. Kb. 40 tagja van ennek a közösségnek, s arra a látásra jutottunk, hogy nem szabad őket magukra hagyni. De nagyon szépen fejlődik a gyülekezet ma is az Úr dicsőségére.

Ha valaki szeretné egyszer felkeresni őket: Gyalunak hívják azt a nagyközséget és Kolozsvár előtt, amikor az ember felkanyarodik az autópályára Torda felé, ott van a kanyarban egy gyönyörű új kápolna, s ott található ez a gyülekezet.

RAMU

Egyedül, de nem magányosan – a dzsungelben

Ramu a Nap első sugaraival együtt kelt fel. Megcsókolta feleségét, akivel csak néhány hónapja voltak házasok. Magához vette a fejszéjét, némi élelmet, vizet és egy régi, kicsi rádiót. Ramu egy törzsi közösség kis falujában élt, az indiai dzsungel közepén. Favágó volt. A falu férfijai abból éltek, hogy bútornak alkalmas szép fákat vágtak ki. A munka kora reggeltől késő estig tartott. Ramu nagyon szerette a dzsungelt. Nem félt a veszélyes állatoktól, növényektől, mert otthon érezte magát. Ezért is szeretett egyedül dolgozni.

Dél felé leült, hogy elfogyassza szerény ebédjét. Ahogy kereste az egyik kedvenc rádióadóját, egyszer csak egy női énekhang csendült fel az éterben. Kedves, egyszerű ének. Soha nem hallotta még, lenyűgözve hallgatta. A saját nyelvén szólt, de nem értette teljesen, hogy miről is énekel. Aztán az ének véget ért, és egy férfihang kezdett el beszélni az élet nehéz helyzeteiről. Gyászról és boldogságról, Istenről. Egy olyan Istenről, aki a gyászt boldogsággá tudja változtatni.

Valami hirtelen elindult benne. Ő eddig csak istenekről hallott, akik kegyetlenül, kíméletlenül, egymással harcolva játszanak az emberekkel kedvük szerint. Most pedig azt mondja valaki, hogy valójában csak egy Isten létezik, aki ráadásul mindennél fontosabbnak tartja az embereket és azt, hogy együtt legyen velük. Gondosan megjegyezte a frekvenciát és az időpontot, innentől kezdve rendszeres hallgatója lett az evangéliumi adásnak. Egy nap aztán érezte, hogy szóba kell állnia ezzel az Istennel és az Ő Fiával, túl sokat hallott már Róla, hogy figyelmen kívül hagyja. Egyszerűen nem folytathatta tovább az életét Nélküle. Letérdelt a dzsungelben és felkiáltott: „Úr Jézus! Hallottam a szavaidat a rádióban. Hiszek benne, hogy Te vagy az én Megváltóm! Kérlek, bocsásd meg minden bűnömet!” Ramu életében először imádkozott, de attól a pillanattól kezdve az egész élete megváltozott.

„Ramu, kész vagy? Indulunk!” – mondta Ramu édesanyja – akivel egy kunyhóban laktak – az egyik este, amikor a törzs egy rituális ünnepélyére készültek. Ramu erre azt válaszolta: „Nem, nem megyek. Se ma, se soha többet. Nem tehetem, hogy Isten szeretetét, fekete mágiával és nem létező istenek imádatával cseréljem fel!” Anyja döbbenten nézett rá. „Teljesen elment az eszed ettől az új vallástól, amit annyit emlegetsz mostanában! Tönkreteszed a családodat! Ránk haragítod a törzset és az isteneket! Térj észhez!” Ramu imádságba mélyedve, egyedül maradt a kunyhóban. Tudta, hogy valójában nincs egyedül.

Egész este és éjszaka hallotta az ünnepség zaját. Hajnalban ez a zaj felerősödött, és úgy tűnt, mintha egyre közelebb jönne. Hirtelen valaki feltépte a kunyhó ajtaját, és betódult rajta a tömeg. Szidalmazták, fenyegették a törzsbeliek, még a saját családja is kiabált vele. Amikor a törzs vezetője felemelte a kezét, csend lett. „Ramu, a mai az utolsó esélyed, ha ma este sem veszel részt az ünnepségen, akkor nincs hely számodra a faluban tovább” – mondta a törzsfő. Ramu tudta, hogy egyszer el fog jönni ez a pillanat, de mégis erőt vett rajta a félelem és a bizonytalanság. Miután az emberek elmentek, Ramu várandós felesége könnyes szemmel könyörgött neki, hogy cselekedjen „helyesen”. De Ramu már tudta, hogy mi valójában a helyes. Bármennyire is fájt, meg kellett tennie. Kérte feleségét, hogy menjen vele, de az asszony nem volt rá hajlandó. Ramu magához vett néhány dolgot, ami az életben maradáshoz elengedhetetlen, köztük a két legfontosabbat: a régi fejszéjét és a rádióját.

Nem ment messze a falutól, csupán néhány kilométerre. Ott épített magának egy kis kunyhót. Az éjszakákat ugyan egyedül töltötte, de a legnagyobb békességben és a legkevésbé sem magányosan. Napközben továbbra is a többi férfival dolgozott együtt, mert lelkiismeretes, kemény munkájára szüksége volt a közösségnek. Nem álltak vele szóba, de ő, amikor kezdődött az evangéliumi rádióadás, akkor jól felhangosította, hogy mindenki hallhassa. Voltak, akik elmentek onnan, és voltak, akik ott maradtak, de úgy tettek, mintha nem figyelnének. Ritkán alkalma adódott, hogy egy-egy, a vallására vonatkozó odavetett kérdésre válaszoljon, de nyíltan nem beszélhetett Jézus Krisztusról, de a Szentlélek már megkezdte munkáját a szívekben. Egyik este valaki kopogtatott Ramu kunyhójának ajtaján. Az öccse volt az. Elmondta, hogy ő is át akarja azt élni, amit a rádióban hallott, és amiről Ramu beszélt. Még aznap este elfogadta Jézus Krisztust megváltójának. Másnap nekiláttak építeni neki is egy kunyhót. Éppen befejezték, amikor megjelent egy másik férfi a faluból, akit kitiltottak a közösségből, mert Jézus Krisztust akarta követni. Ő is csatlakozott hozzájuk. Néhány hét múlva jött egy újabb ember, majd még egy. Minden új érkezőnek építettek együtt egy új kunyhót. Egy napon megjelent Ramu felesége egy pici gyermekkel – Ramu fiával – a karján. Néhány hónappal később már csak néhány ember volt a régi faluban, akik kitartottak a hamis isteneik mellett. Az új falu lakói buzgó imádságban vitték Isten elé a még meg nem térteket, hogy ők se vesszenek el. Rövid időn belül a régi falu utolsó lakója is átköltözött az új faluba, miután térden állva, sírva kérte bűnei bocsánatát és vallotta meg Jézus Krisztust, Isten Fiát személyes Megváltójának. A törzs minden régi szokását és hagyományát teljesen elhagyta, és új törzsfőt választott: Jézus Krisztust.

A TWR közlése nyomán

Nemeshegyi Zoltán

ÉBEN HAÉZER

„Egyedül, de nem magányosan” – ez a mottó az én számomra valóságos kihívásként hangzott, mert ez az én jelszavam is! Bárki is kérdez, hogy vagyok, amióta magam maradtam, mindenkinek ezt mondom: „egyedül, de nem magányosan, mert az Úr Jézus mindig velem van”.

És ez VALÓSÁG. Sohasem voltam egyedül, mindíg körülvett a családom, most amikor betöltöttem a 82-dik évemet, most maradtam egyedül. Elejével féltem, nem értettem, miért kell ennek így lenni. Ha sírva is, azt mondtam: „Én nem tudom, de te tudod Atyám; én csak azt tudom, hogy amit megengedsz az életemben, az mindíg jó a számomra, ezért hálát mondok neked”.

Gyorsan megismertem, hogy Szent Atyám akarata, hogy megtanuljak az Úr Jézussal járni, Aki több mint 60 évig hűen velem járt. Meg is mondtam: „Úr Jézus, nem akarok nélküled semmit, mindent csak veled”. Az Úr szavamon fogott, és valóban, mindenben itt van velem, ezt még eddig, így soha sem tapasztaltam korábban.

A kérdésre, amely az Antennában 2-szer is előfordul: „Jó dolog-e özvegynek lenni?”, így felelhetek, ami engem illet, „Boldogság”. Mert az Úr Jézus velem van mindenben, de én is egyedül Vele.

Szeretettel biztatok minden özvegy testvért, hogy az életnek ebben a szakaszában ne engedje el a lehetőségét annak, hogy az Úr Jézussal egy bensőséges kapcsolatot kiépítsen, mert éppen özvegyen ehhez egy különös lehetőség van; nem foglal le a mindennapi rohanás, az élet lelassul, és tejes figyelemmel az Úrra irányulhatunk.

Bizonyságot teszek, hogy a legkisebbtől a legnagyobb dolgokig hozzá fordulok szó szerint, mintha mellettem állna, és a dolgok sikerülnek.

Az én özvegy-korom jó dolog! Istené a dicsőség és hála.

S. Valéria, Szabadka

ISTEN VIGYÁZ RÁM

Három és fél éve élek özvegyen, de valóban nem magányosan. Annyi áldás van az életemben, hogy nem győzök hálát adni az Úrnak gondoskodó szeretetéért. Semmiben nem szenvedek hiányt.

19 évig éltem boldog házasságban. Ebben a 19 évben voltak szép dolgok is, de többségében terhek. A férjem egy csendes alkoholista volt, aki később sok gondot okozott. Az Istent is ellenségének tartotta, míg én mindig belekapaszkodtam. Született egy szép fiú gyermekünk. Kicsi korában tudtam terelgetni a hit felé, de ahogy nőtt, és nekem egyre többet kellett dolgoznom a megélhetésért, ő elhagyta az Urat. De hiszem, hogy amit elültettem benne kis korában, az egyszer virágozni fog a szívében.

A férjemnek hol volt munkája, hol nem. Sok bajt okozott az ivászata. Ennek az lett a vége, hogy egy súlyos balesetet szenvedett, és eltört a gerince. Így a munkáját is elvesztette, sofőrként dolgozott. Majdnem meghalt, a templomban is imádkoztatunk érte, és szépen felépült. Ápoltam őt, és azt gondoltam, hogy ezzel más lesz az élete és a mi életünk is. Sajnos, nem jó irányba változott az életünk, sokkal rosszabb lett, mint volt. Három év borzalom következett, igazi földi pokol az életemben. Mindenre és mindenkire haragudott a sorsa miatt. Állandóan kiabált és kötekedett. Azt mondtam Istennek, hogy vagy engem hívjon el magához, vagy változtassa meg az életemet valahogy, mert már nem bírom tovább. Belefáradtam. Se éjjelem, se nappalom nem volt, ráadásul a munkahelyemen is leterhelt voltam idegileg. A vége az lett, hogy háromféle rákos betegsége lett a férjemnek. Még 8 hónap kemény küzdelem következett. Csak az elesett embert láttam benne és haláláig ápoltam.

Visszagondolva ezekre az időkre, azt mondom, bárcsak ne történt volna meg ez az egész, bárcsak ki tudnám törölni e nehéz időket az életemből. De ezt már nem lehet, és ma már hálát adok ezekért is az Úrnak, hogy olyan sok erőt adott nekem azokban a helyzetekben.

Ez alatt a pár év alatt más nehézségeim is adódtak. Meghalt drága keresztmamim és nagymamám, akik sokat segítettek nekem. Az édesanyám is rákos beteg lett, és két hónappal a férjem halála előtt temettük el. Rá egy évre az édesapám is elhunyt. Mindezekben a nehézségekben is az Úrra támaszkodtam. Ember feletti erőt kaptam tőle. Jób életére hasonlít az én sorsom. Úgy érzem, Isten vigyáz rám, és nem hagyott el semmiféle bajomban. Áldott életet élek. Kitanultam egy új szakmát, és ma már időseket gondozok, akikkel pótlódott nekem az anyuka, apuka, nagymama, nagypapa. Kaptam egy új párt, aki szintén az Úrral él, és gondoskodó jó ember. Ebben az évben tervezzük, hogy összekötjük az életünket, Isten áldásával. A fiam, aki szinte már felnőtt, sikeres a szakmájában, de még tovább képzi magát. Szerényen élek, de mégis boldogan, mert az Úr velem van. Teljesen ráhagytam az életemet, nem aggodalmaskodom, mert tudom, hogy amit számomra tervezett, az jó. Azokat az embertársaimat, akik hasonló helyzetben élnek, csak biztatni tudom, hogy higgyenek, mert az Úr nem hagyja el az övéit. Hála legyen Őnéki, amíg élek. Egyedül maradtam, de mégsem vagyok magányos. Azért még megemlítem drága jó imádkozó barátaimat, jó szomszédaimat és kedves kollégáimat, rokonaimat is, akik odaadó szeretetükkel álltak mellettünk.

Sz. S.-né L. Marianna, Nyíregyháza

RÖVID HÍREK

A Mera szolgálata az elmúlt időszakban új területtel bővült. Kérésre öregotthonokba, ápolási és rehabitációs intézményekbe elküldjük adásaink hanganyagának másolatát, hogy az ott élők ezen a csatornán is hallhassanak Istenről.

* * *

Köszönjük azoknak az imádkozó testvéreknek, imacsoportoknak akik vállalták, hogy rendszeresen imádkoznak a Meráért, s a rádióban szolgáló testvérekért. Továbbra is van lehetőség ezen a módon is bekapcsolódni a lélekmentés munkájába, hiszen “nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”

Új pályázat

Kiváltságos dolog a hallgatókkal/olvasókkal együtt szerkeszteni a lelkipostát, illetve az Antenna újságot. Öröm olvasni a bizonyságtételeket, a pályázatokra érkezett megtapasztalásokat, Isten élményeket, illetve azokat az igei gondolatokat, melyeken keresztül Mennyei Atyánk minket is tanít. Köszönjük tehát mindazoknak, akik komolyan veszik kérésünket, és időről-időre tollat ragadnak, vagy leülnek a számítógép elé, hogy igaz lehessen, amit Pál apostol a római testvéreknek ír, egymás hite által épülhetünk, bátorodhatunk, erősödhetünk.

„Egyedül, de nem magányosan" című pályázatunkkal érdekesen jártunk. Azon túl, hogy nagyon tartalmas írások érkeztek – főleg egyedül, özvegyen élő testvéreinktől –, olyanokat is szép számmal kaptunk, melyek arra hívták fel a figyelmünket, hogy nemcsak a társ elvesztésével kerülhet az ember az egyedüllét állapotába, hanem pl. akkor is, amikor még társra vár, s ezt az időszakot is lehet az Úr közelségében megélni, sőt igazából véve csak úgy lehet igazán jól és bölcsen tölteni a várakozás néha nem is olyan könnyű napjait...

Mások arra hívták fel a figyelmünket, hogy vannak olyan életutak, melyek, bármennyire is szeretnének mellettünk lenni szeretteink, mégis magányosan megteendő útszakaszok. A műtő ajtón belülre pl. egyedül szokott az ember bemenni, pontosabban „begurulni", s nem mindegy, hogy magányosan, elhagyatottan, kétségek között kell azon a bizonyos kocsin feküdni, vagy Isten ölelő karjától körülzárva...

Vannak olyanok is közöttünk, akiket hitükért üldöztek, esetleg még börtönbe is zártak, s ezek is olyan életszakaszok, melyeket nem igazán kíván az ember magának, s ha nem mondhatná el Dáviddal együtt: *„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem." (Zsolt 23,4),* akkor nagyon magányos, nagyon siralmas lenne az a bizonyos „halál árnyékának a völgye". De Istennek nincs műtőajtó, nincs börtönfal, nincs oroszlán barlang vagy tüzes kemence, ahová ne tudná elkísérni gyermekeit. Így olvashatunk erről az isteni oltalomról: *„URam, te megvizsgálsz, és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt Uram! Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni." (Zsolt 139,1-5).* Várjuk tehát azokat a történeteket, melyekben Isten egyértelműen bizonyította, bár megengedi, hogy egy-egy élethelyzetben egyedül legyünk, de Ő sose hagyja el gyermekeit, még ha nehéz, rémisztő, esetleg magányos is az út.

A beküldési határidő: **2015. május 31.**

A boritékra kérjük írják rá:

„Ő nem hagyott magamra".

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám **41m 7215kHz** **10:30 – 11:00**	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
K	Növekedjetek az ismeretben!	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
P	Nehéz esetek a Bibliában / Cigányműsor Lelkiposta	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek	Lelkiposta	Levelek, történetek, interjúk, igetanulmány

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

EGYEDÜL, DE NEM MAGÁNYOSAN

1984-et írtunk, Magyarországon akkor még nem kezelték a lymphödémát, (nyirokérbetegség), ami nálam a terhesség idején alakult ki és olyanok lettek a lábaim, mint az elefántnak. Németországban működött egy diakóniai segélyszervezet, amely a kommunista országokból érkező kérelmeket számba vette, és indokolt esetben anyagi támogatást nyújtott külföldi gyógykezeléshez. Mivel már alig tudtam járni, én is írtam ide, aztán – mivel telt-múlt az idő – meg is feledkeztem róla. A megtérésemet követő évben (1985), váratlanul értesítést kaptam tőlük, hogy Freiburg közelében, egy bizonyos klinikán helyet biztosítottak számomra. Osztottam, szoroztam, de bizony a vonatköltség nagy összeget tett ki, és az összeköttetés olyan volt, hogy még szállást is igényelt –, nem volt más megoldás, mint az autó (akkor még olcsó volt a benzin). Igen, ám, de kétütemű trabanttal, egyedül Budapestről Freiburgba...? Mivel a frissen megtértek Jézus iránti túlcsorduló szeretetében éltem, teljes bizalommal tettem az Ő kezébe a megoldást. Lelki testvéreim biztosították az imahátteret, s a következő Igével vágtam neki az útnak. „Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. Megőrzi az Úr a te ki és bemeneteledet mostantól fogva mindörökké!” Zsolt 121,7-8

Pontos térképet készítettünk, Ausztriában volt is hol megpihenni, de az útépítések, elterelések felborították a szépen megtervezett utat. Münchennél olyan kerülőre kényszerültem, hogy nagyon sok időt veszítettem. Életemben először vezettem nyugati autópályán, ahol hiába próbáltam minél jobban lehúzódni, a nagy sebességgel száguldó autóknak útjában voltam. Az igazi veszélyt a motorosok okozták, akik remekül szórakoztak azon, ha hirtelen elém vágtak... A kétütemű trabant, s benne egy fiatal nő egyedül, elég nagy feltűnést keltett. Pihenni se nagyon mertem a parkolókban, mert körbevettek, „csodálták” az „autót”. A fel- feltörő félelem ellen hangosan ismételgettem az útravalóul kapott Igéket: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened...” Ézs 41,10 „Uram” – fohászkodtam fel – „nem azért adtál nekem új életet, és ezt a lehetőséget, hogy végzetes baj történjen. Kérlek, rendeld ki az angyalaidat, hogy vigyázzanak rám az úton!”

Beesteledett, mire az autópályáról letértem egy erdei útra, amely a klinikához vezetett. Ekkor, váratlanul zuhogni kezdett az eső, valóságos függöny ereszkedett elém – igazi májusi zivatar dörgéssel, villámlással. Mivel semmit sem láttam, megálltam és hangosan énekelni kezdtem. A Szentlélek sorra eszembe juttatta a zsoltárok szövegeit és lecsendesített. Talán azóta sem éreztem annyira valóságosan az Úr jelenlétét, azt, hogy „alant vannak örökkévaló karjai”. A vaksötét ellenére simán eljutottam a klinikához. A portás csak csóválta a fejét, amikor késő este becsöngettem; egy nő egyedül, ebben a viharban? Másnap reggel tovább folytatódott a „felhajtás” körülöttem, ami nagyon kellemetlenül érintett. A parkolóban, a gyönyörű autók között ott állt a sáros kis trabant, amit nevetgélve álltak körül az emberek. A főorvos is csóválta a fejét: miféle szerzet lehet ez a fiatalasszony, akit elengedtek egyedül ilyen hossz útra. A kezelések után sokat sétáltam a csodálatos természeti környezetben, csordultig volt a szívem dicsőítéssel és hálával Isten teremtett világának végtelen gazdagságának láttán. Esténként a Zsidókhoz írott levelet tanulmányoztam, és akkor olvastam a Jeremiás próféta életéről szóló regényt, a „Halljátok az Igét”. Az egyedüllét, az elmélyült imádság, és Ige-olvasás csodálatos közösségbe juttatott az Úr Jézussal. Ahogy telt az idő, betegtársaim is kezdtek elfogadni, sőt egyikükkel olyan kapcsolat alakult ki, hogy később a férjével együtt meglátogattak, és el voltak ragadtatva Budapest látnivalóitól.

De hiába vett körül a jólét, a csodálatos természeti környezet, a rettenetes honvágyat, csak az itthonról érkezett levelek enyhítették. Alig vártam a hazatérést! A kezelés eredményes volt, visszafelé is az angyalok kísértek! Alig vártam, hogy bizonyságot tehessek erről a különös útról, amelyet egyedül jártam végig, de nem magányosan!

Zika Klára

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428